

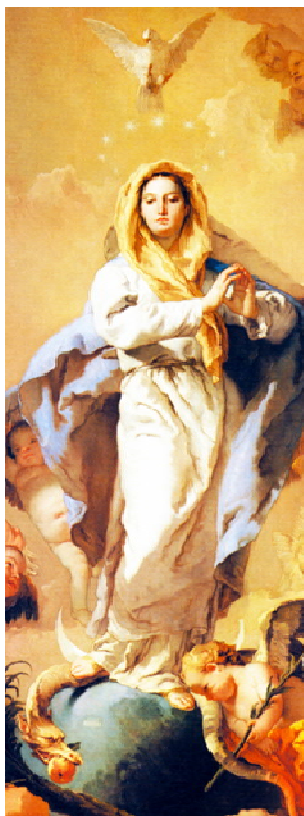


*Mừng Kính Mẹ Lên Trời 15-08-2017

“SỢ PHẢI LÊN TRÊN TRỜI !”

Việc tin tưởng Đức Mẹ hồn xác lên trời đã có từ lâu trong Hội Thánh, vì Mẹ đã được cứu chuộc hoàn toàn, nên cũng phải được tôn vinh toàn diện, như lời thánh Phaolô nói : *“Thiên Chúa làm cho mọi sự đều sinh ích cho những ai yêu mến Người, tức là cho những kẻ được kêu gọi theo ý Người định. Vì những ai Người đã biết từ trước thì Người đã tiền định cho họ nên đồng hình đồng dạng với Con của Người”* (Rm 8,28-29). Vào ngày 1-11-1950, Đức Thánh Cha Pio XII đã công bố chân lý đức tin sau đây : *“Đức Maria vô nhiễm trọn đời đồng trinh, Mẹ Thiên Chúa, sau cuộc sống trần gian, đã được đưa lên vinh quang trên trời cả hồn lẫn xác”*. Lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời được mừng kính trọng thể hàng năm vào ngày 15-8.

Thật sự đường lối của Thiên Chúa thì luôn khác hẳn với đường lối của thế gian. *“Trời cao hơn đất bao nhiêu thì đường lối của Thiên Chúa cũng khác xa đường lối của con người bấy nhiêu”*. Con người muốn được no đủ, bình an, hạnh phúc, thì chỗ nghỉ ngơi trông cậy phải là nơi Lòng Chúa Xót



Thương chứ không phải nơi tiền tài, nhà cao cửa rộng, địa vị, quyền lực, danh vọng, dù trong đạo cũng như ngoài đời. Có những đại gia đã ở mức giàu sang tuyệt đỉnh, nắm mọi quyền lực trong tay, hoặc có những đẳng bậc nắm đủ mọi quyền bính chức vụ trong giáo hội, thử hỏi những con người ấy đã đạt tới mấy may hạnh phúc thật sự chưa ? Tham vọng của con người biết bao giờ cho đủ? Túi tham không đáy biết bao giờ đong đầy? No danh vọng chưa hẳn là đã yên cái tâm! Cách sống của con người, dù cho khôn khéo tài giỏi đến đâu thì điểm hẹn, đích đến, chỗ nghỉ ngơi cuối cùng và mãi mãi phải là nơi Lòng Chúa Xót Thương. Nếu không tới được “Điểm Hẹn Giêsu” đó thì tất cả đều vô ích uổng công.

Đức Maria đã sống như vậy, và đang là gương mẫu cho mọi xác phàm muốn sống như vậy. Đức Maria là mẫu mực và là người chúng ta phải nhờ cậy để gặp gỡ được Con Thiên Chúa. Vì tất cả những gì Thiên Chúa muốn ban cho chúng ta nơi Đức Giêsu Kitô đó là *“Chức vị làm con, chức vị thừa hưởng phúc lộc của Cha, chức vị đồng trị với Đức Giêsu”* (2Tim 2,12). Ôn huệ cao cả này, dù có cố gắng lắm chúng ta cũng không nhận được trọn vẹn, chưa nói chúng ta còn có khả năng từ chối. Nhưng Thiên Chúa đã chuẩn bị cho một người có khả năng nhận được, đó là Đức Maria, để nhờ Mẹ dẫn dắt mà chúng ta đón nhận được Đức Giêsu.

Đức Maria, một con người xác phàm từ đất mà ra như chúng ta, không phải từ trời mà đến như Đức Giêsu Kitô, đã sống trọn vẹn cuộc sống ân nghĩa trong vinh quang Thiên Chúa. Mẹ đã chứa đựng trong thân xác linh hồn mình cả một Đấng quyền năng tạo thành vũ trụ, cùng với một đại dương mệnh mệnh của lòng mến, mà vẫn sống được cuộc sống bình thường như mọi người, trong nhân ái yêu thương như mọi người, và còn trỗi xa hơn mọi người. Như vậy Đức Mẹ phải là con người duy nhất mà chúng ta có thể tín nhiệm và phải cậy trông. Muốn không bị lạc nẻo giữa đường trần gian này, chúng

ta phải chạy đến nhờ Mẹ đưa đến gặp gỡ được Đức Giêsu con Mẹ, để sống kết hiệp với Ngài. Sống kết hiệp không phải trên mây trên gió, mà ngay trong mọi nỗi đau buồn, khắp khên, đói no, bất trắc của cuộc sống hôm nay.

Bởi đâu Đức Maria được như vậy ? Và bởi đâu chúng ta có một người mẹ như vậy ?

Tin Mừng nói rất rõ: Bởi Đức Maria tin vào Thiên Chúa, và đặt đời mình vào trong ý của Thiên Chúa. Sách Thánh nói bà Elizabeth được đầy tràn Thánh Thần mà kêu lớn lên rằng: *“Em thật có phúc, vì đã tin rằng Chúa sẽ thực hiện những gì Người đã nói với em.”* (Lc 1,41-45)

Bản thân Đức Maria chẳng có công nghiệp gì để đáng được như vậy. Và phần chúng ta không bao giờ có thể đặt một tạo vật như Đức Maria ngang hàng với Đức Giêsu Kitô. Tất cả chỉ là ơn, như chính Đức Maria đã nói trong kinh Magnificat. Mẹ chẳng có công gì nhưng tất cả đều là ơn huệ của Thiên Chúa: *“Phận nữ tỳ hèn mọn, Người đoái thương nhìn tới; từ nay hết mọi đời sẽ khen tôi diễm phúc. Đáng toàn năng đã làm cho tôi biết bao điều cao cả, danh Người thật chí thánh chí tôn...”* (Lc 1,48-49)

Hôm nay nhìn vào Đức Maria, Mẹ của tôi hiện đang ở trên thiên quốc cả hồn lẫn xác, và cũng đang ở bên tôi trong cõi đời này, tôi tự đặt câu hỏi: Tôi phải yêu mến Đức Maria như thế nào ?

Thưa, tôi phải yêu mến Đức Maria như người con thảo đối với mẹ hiền. Đừng bao giờ sợ lòng yêu mến Đức Maria là quá mức hay quá đáng. Vì thật sự tất cả thần thánh trên trời cũng như những người tốt lành dưới đất có yêu mến Đức Maria đến đâu cũng không thể sánh bằng lòng yêu mến của Đức Giêsu Kitô đối với Mẹ của Ngài được.

Hơn nữa, nếu tôi càng yêu mến Đức Mẹ, thì chắc chắn tôi lại càng gắn bó mật thiết với Đức Giêsu. Vì chính Đức Mẹ sẽ giúp tôi làm việc ấy, và cũng chính là lòng khao khát của

Đức Mẹ như vậy. Đức Mẹ sẽ có con đường ngắn nhất và đúng nhất để dẫn dắt tôi vào trong tình yêu của Con Thiên Chúa.

Nhưng nếu tôi luôn kêu cầu Đức Mẹ, siêng năng lần chuỗi, mà lòng tôi vẫn lạnh nhạt với Đức Giêsu, vẫn không bị cuốn hút vào lòng thương xót của Thiên Chúa, nghĩa là cách sống của tôi chẳng có gì thay đổi, vẫn chỉ yêu mình và không hề biết xót thương anh em, lúc ấy tôi phải coi lại lòng mến Đức Mẹ của tôi có đúng như ý của Thiên Chúa, hay chỉ mới là những mớ tình cảm vụn vặt, vụ lợi và vô bổ.

Khi tiễn ai đi nước ngoài, khi chúc mừng ai được điều may lành, ta hướng về người đó, nơi đó. Nếu đó là một vinh phước, ta mừng cho họ và đồng thời mơ ước ngày nào đó ta cũng được đến nơi đó.

Khi mừng Lễ Đức Mẹ được thưởng trên Nước Trời, thực sự tôi có muốn được thưởng Nước Trời như Mẹ không ? Nói cách khác, tôi có muốn lên thiên đàng không ?

Sao hỏi lạ vậy? Ai lại chẳng muốn lên thiên đàng. Nhưng xét cho cùng, có lẽ chúng ta không muốn lên thiên đàng đâu ! Không phải như bài hát : *“Sợ phải lên trên trời. Trên trời hai đứa hai nơi. Thôi anh lại muốn làm người trần gian”*. Lên thiên đàng là điều rất dễ, nhưng cũng rất khó, bởi ta chỉ cần *“muốn là được”* (vouloir c’est pouvoir) ! Chúng ta bảo muốn, nhưng trong thực tế cuộc sống lại không muốn. Có hai thứ muốn:

- **Muốn muốn:** là nghĩ tới đó thì cũng thích, giá được thì hay quá. Nhưng không quyết tâm tìm kiếm. Không chịu dùng các phương tiện để đạt điều mình muốn. Muốn thi đậu nhưng không chịu khó học. Muốn đàn hay nhưng không khổ công luyện tập. Muốn đến vinh quang nhưng không chấp nhận qua thập giá... Những cái muốn đó chỉ là... "muốn... muốn" mà thôi! Muốn vậy mà thôi. Không có thực tâm muốn. Không có chầy bồng khát khao đạt cho được điều mong muốn.

- **Muốn thật:** là thật sự muốn, đồng thời cũng quyết tâm tìm mọi cách, sử dụng mọi phương tiện chân chính để đạt ước muốn đó, dù có khó khăn thử thách gian truân cũng không sờn lòng nản chí bỏ cuộc giữa chừng.

Muốn được lên trời như Mẹ, hãy sống theo gương Mẹ. Tôi có vui vẻ khi gặp điều trái ý không ? Tôi có tín thác vào Lòng Thương Xót của Thiên Chúa không? Có tin Chúa yêu tôi không ? Có vui theo Lời Ngài không? Có khiêm hạ, có thường xuyên quan tâm tới người khác không ? Tôi có trở nên dấu chỉ của sự hiệp thông không ?

Trả lời “có” cho những câu hỏi trên là ta đang “muốn thật”, muốn được hưởng hạnh phúc Nước Trời như Mẹ.

Lạy Đức Giêsu Kitô, xin dạy con biết yêu mến Đức Mẹ theo ý Chúa.

Lạy Maria, xin dạy con biết yêu mến Đức Giêsu theo đường lối của Mẹ. Xin giúp con trở nên dấu chỉ và dụng cụ tốt lành của sự hiệp thông với Chúa và với anh em. Amen

Lm. Giuse Trần Đình Long
Giáo Điểm Tin Mừng
Nhà Bè trong cơn bão số 2

*Chứng Nhân LTX tại hải ngoại

SÔNG TÌNH YÊU LÒNG THƯƠNG XÓT



1- Kính thưa cha và cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót Giáo Điểm Tin Mừng

Con tên Maria Vũ Thị Kim Phương hiện tại con ở California. Con xin được làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa.

Con lập gia đình được 17 năm chồng con là người ngoài đạo. Con có 3 cháu 1 gái và 2 trai, các cháu đều được rửa tội và chịu các bí tích và thực hành đạo hằng ngày. Con sống chung cùng Ba Mẹ chồng từ hồi lập gia đình tới hiện tại. Tuy gia đình chồng là người ngoài công giáo nhưng ông bà và chồng con rất tốt đối với con và gia đình con. Chuyện là cách đây 5 năm anh chị con từ Việt Nam qua định cư ở Mỹ. Anh chị con có nhờ vợ chồng con giúp đỡ khi anh chị tới Mỹ. Chồng con mới bàn với anh chị con để mở một tiệm phở nhỏ để gia đình anh chị con có việc làm ngay khi đặt chân tới Mỹ. Nhưng anh chị con đã không từ chối. Nhưng khi qua tới đây anh chị con đã thay đổi và không làm ở tiệm phở do chồng con đã chuẩn bị.

Và từ đó anh em gia đình con không còn gặp nhau và nói chuyện nữa. Về phần vợ chồng con thì đã bỏ vốn vô tiệm nhiều quá nên nợ nần và bế tắc. Nhưng nhờ biến cố đó mà gia đình con biết bám víu vào Lòng Thương Xót. Những bài giảng hằng ngày của cha là của nuôi dưỡng cho linh hồn yếu đuối của vợ chồng con. Qua những chứng nhân vợ chồng con cảm nghiệm được rằng đường lối của Chúa thật là tuyệt vời mà Chúa đã dành một cách đặc biệt cho gia đình con.

Qua những khó khăn đã xảy ra cho gia đình, mà chồng của con có lòng tin tưởng tuyệt đối vào Chúa. Vợ chồng bắt đầu từ đây lần chuỗi Thương xót và chuỗi Mân côi mỗi ngày. Nhưng khoảng tháng nay vợ chồng con cũng siêng đi lễ nữa. Và mới đây chừng 5 ngày con đã gặp người chị và chị em đã làm hoà với nhau. Con đã khóc thật nhiều, vì Chúa đã thương và chăm sóc gia đình nhỏ bé của con. Còn về phía chồng con đã sẵn sàng học giáo lý tân tòng và đang chờ ngày được rửa tội.

Con xin cha và cộng đoàn hiệp ý cầu nguyện thêm cho gia đình con. Xin cha cũng cầu nguyện cho vợ chồng con có sức khỏe làm việc để trang trải nợ nần.

Con cảm ơn cha và cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót.

*(*Hiện giờ vợ chồng con rất khó khăn về vật chất nhưng rất bình an. Và mơ ước một ngày nào đó cả gia đình con được về quay quần bên Thánh lễ tại Giáo Điểm Tin Mừng)*

kim vu <tiffanychiem@yahoo.com

2- Kính thưa cha và cộng đoàn LCTX Giáo Điểm Tin Mừng, con là Rosa Trường Đỗ, con đang ở Giáo Xứ Ngôi Lời Nhập Thể, thành phố Houston tiểu bang Texas Hoa Kỳ.

Nhìn lại 67 năm Chúa cho con sống ở đời, những hồng ân Chúa ban cho con khôn siết kể, cả những lúc con coi thường Chúa, hồng ân Chúa vẫn xuống trên con, mặc dù con đạo gốc bầm sinh, nhưng con đã không biết cầu nguyện tạ ơn Chúa gì cả, con coi như là việc ngẫu nhiên, con cứ phớt tỉnh như người “Ăng lê” không biết tiếng Việt.

Vừa chớm lục tuần, tình cờ con được quyền sách “Nhờ Mẹ đến với Chúa” ở nhà người bạn, như có sự thôi thúc vô hình, con đã đọc; đọc như chưa bao giờ được đọc, đọc đi đọc lại, nghiền ngẫm nát cả chữ cuốn sách...

Chúa ơi ! có phải Chúa đến với con không? Chúa đã chữa bệnh mù lòa câm điếc phần hồn cho con, nay con đã biết

cầu nguyện với Chúa, biết tạ ơn Chúa, biết nhìn lại quá khứ và Chúa đã cho con biết khóc...

Chúa ơi ! con không hiểu sao hồi đó con có thể quái gở như vậy (!) Con đã chết hụt nhiều lần, nếu không có bàn tay Chúa đỡ nâng thì con đi toang từ đời nào rồi!

Kính thưa cha và cộng đoàn, trang “youtube” bây giờ là lương thực không thể thiếu mỗi ngày của con. Con nghe anh chị em khắp nơi làm chứng nhân cho Chúa, con đã xem và nghe cả ngày lẫn đêm, xem không biết chán, rất say mê, rất bình an, con nhìn thấy anh chị em con đông ời là đông, trong gió mưa, trong nắng nóng, trong lòng Chúa xót thương, con thương anh chị em con quá, thương những con người cùng dòng máu đỏ da vàng...

Chúa ơi !

Chúa đã ấp ủ chúng con bằng không khí nhẹ êm,
bằng nắng vàng ấm áp,
bằng mưa mát bởi trời,
có lúc Chúa ấp ủ chúng con bằng bóng tối,
con lắng mình trong đêm đen,
con phục mình sát đất,
lúc nào Chúa cũng ấp ủ chúng con,
chúng con tha hồ vẫy vùng trong biển Thương Xót
thật hạnh phúc tuyệt vời.

Thế mà con đã ngu si đần độn làm đau lòng Chúa, xin Chúa giúp con chui ra khỏi cái vỏ ốc hèn hạ bần tiện đang đeo trên mình con.

Con chúc cha luôn được ơn lành phần hồn, an bình phần xác, để dẫn dắt anh chị em chúng con đi đúng đường xót thương của Chúa.

Rosa Do <thienduyen76972@yahoo.com>

**Trang thơ Đỗ Văn Tích*

MỘT TRỜI HỒNG ÂN

Thương về Giáo Điểm quê nhà
Sớm chiều vang tiếng ngợi ca, tôn thờ.
Từ đầu bạc đến trẻ thơ
Một niềm tín thác, cậy nhờ ơn Cha.
Lòng Thương Xót Chúa bao la
Chữa lành, an ủi gần xa mọi người.
Đến đây niềm tin rạng ngời
Dâng lên cho Chúa những lời tri ân.
Trên môi khấn hứa thì thầm
Trong lòng cảm xúc trào dâng nghẹn ngào.
Lòng Thương Xót Chúa dạt dào
Đổ tràn cho những người nào thành tâm.
Đến đây để Chúa Thánh Thần
Khai lòng dẫn lối, bước chân đúng đường.
Đến đây, có Nữ Trinh Vương
Là nguồn an ủi, chán chường tiêu tan.
Mẹ là trăng sáng trên ngàn
Trái tim nhân ái ủi an, vỗ về...
Chúng nhân sâu khổ, náo nề
Nạn tai, bệnh tật, u mê kiếp người.
Đến đây, đôi mắt rạng ngời
Tỏ bày gan ruột, những lời thiết tha.
Một lòng tín thác vào Cha
Bảo bọc, sóng gió đời là hư vô...
Vững tin vào Đức Ky-Tô
Không còn lo sợ lấp xô sóng đời.
Về đây, Giáo Điểm gọi mời
Bên Lòng Thương Xót - Một trời hồng ân !

*Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

SỐNG NIỀM VUI GIA ĐÌNH



1- Con là Maria Tạ thị
Ánh Tuyết, 49 tuổi, hiện đang ở giáo Bình Minh, Quận 8, giáo phận Sài Gòn.

Thưa Cha, con là người đạo gốc, nhưng đối với con việc giữ đạo cứ như là một cái máy, chỉ biết dự lễ ngày chủ nhật và các ngày lễ buộc, đọc kinh tối, lâu lâu cũng có ý thức làm việc bác ái nhưng không nhiều. Cho đến lúc lập gia đình thì gia đình chồng con là đạo ông bà nhưng vẫn đồng ý cho chồng con theo đạo Công Giáo, và con có 2 người con trai. Chồng con cũng rất siêng năng dự lễ và sống rất tốt với vợ con và mọi người. Con rất tự hào về chồng con.

Những tưởng cuộc sống hạnh phúc sẽ là mãi mãi, và con hằng cảm tạ Chúa đã ưu ái cho con, vì thực sự trong ngần ấy thời gian con chưa hề biết thử thách Chúa gởi đến cho con là gì. Cho đến ngày 19/07/2013 ba con qua đời, lần đầu tiên chứng kiến cảnh người thân ra đi mà đau xé lòng, con đau một nhưng mẹ con đau mười. Nỗi đau chưa kịp nguôi ngoai thì chồng con hôm 14/02/2015 (tức 26 Tết) cũng đột tử. Anh ấy khỏe mạnh to lớn, không bệnh gì hết, và 24 năm sống chung với nhau, con chưa tốn một đồng nào tiền bác sĩ từ khi sống với anh ấy. Nỗi bàng hoàng và sự hụt hẫng không thể diễn tả được đã đến với con. Và con đã cảm nhận được thế nào là thử thách Chúa gởi đến cho con.

Chính lúc hầu như suy sụp không gượng đứng nổi, em gái con đã chỉ cho con trang web tinthac.net để nghe bài giảng của cha. Năm 201, con có người cháu gái thường hay đi lễ thứ năm tại nhà thờ Chí Hòa do cha làm lễ và thường xuyên kể cho con nghe và cho con mượn đĩa CD bài giảng LTXC để nghe, nhưng con cũng chỉ âm ỉ cho qua. Cháu gái con đã được ơn kêu gọi và đi tu cho đến nay. Và đây là lần thứ hai con được người em gái con giới thiệu LTX Chúa qua cha, chính lúc này đây con mới thật sự cảm nghiệm được là con cần Chúa hơn bao giờ hết. Thế là ngày nào con cũng nghe, và con đi dự lễ hàng ngày cùng với con trai. Con cũng mới biết chuỗi LTX từ đó, thế là cứ 3 giờ chiều trong cơ quan con cũng dành thời gian ra để lần chuỗi LTX.

Sau 02 biến cố Chúa gọi đến trong cuộc đời con (2 người thân yêu qua đời), con đã thay đổi hoàn toàn. Con đã tìm được sự bình an trong Chúa và đã định cho mình một hướng đi mới mà trước đó con chỉ nghĩ đến cái chết không còn thiết sống nữa.

Tháng 6 /2017 con bị đau bụng dữ dội, đầu gối chân trái sưng không đi được. Con đi khám ở Bệnh Viện Chợ Rẫy thì bác sĩ cho nhập viện theo dõi và cuối cùng tiến hành phẫu thuật cho con 3 lần (ở cổ, ở bẹn, ở bụng) để sinh thiết. Qua 2 tháng điều trị, bác sĩ cho biết con bị ung thư hạch giai đoạn 3. Di chuyển bằng xe lăn, mang trong mình căn bệnh nan y, con như muốn ngã quỵ. Hai đứa con của con như chết lặng, gia đình họ hàng ai cũng ngậm ngùi thương xót cho hoàn cảnh của con.

Ngay lúc này đây, tự dung em ruột con lại gặp một khách hàng quen đã lâu không ghé tiệm (em con có tiệm mắt kiếng đồng hồ), hỏi thăm ra thì chị ấy bị bệnh giống y như con, chị ấy cũng đạo Công Giáo. Chị ấy đã đến thăm cho con bản kinh cầu ĐMHCG, động viên con cứ tin tưởng cầu xin, Đức Mẹ sẽ cầu bầu cùng Chúa cho, như chị giờ đây đã khỏi

bệnh và khỏe mạnh. Con mừng quá như chụp được phao cứu sinh. Nhiều lúc con nghĩ thử thách Chúa gởi đến cho con quá nặng. Từ năm 2013 đến nay ba mất, chồng mất, anh rể mất, giờ mình lại bị như vậy... Nhưng rồi sau đó con lại nghĩ đến Thánh nữ Faustina mà cha hay giảng, cứ hết thử thách này lại trời lên thử thách khác đến với thánh nữ, thế là con lấy lại bình tĩnh và nghĩ ngay mình cũng giống thánh nữ đây. Từ đó, con không buồn mà luôn cầu nguyện, lần chuỗi Mân Côi và chuỗi LTX mỗi 3 giờ chiều, việc mà con vẫn nhớ làm hàng ngày, xin Chúa thêm sức cho con để con có thể vượt qua.

Những lúc suy sụp nhất con lại nhớ cha có giảng là Chúa có thương mình nên mới gởi đến cho mình những thử thách như vậy, ngõ hầu cho mình tỉnh ngộ ra, cuộc sống ở đời này chỉ là tạm bợ, vậy nên phải lo ăn năn đền tội, sống thật tốt để tích trữ cho mình của cải đời sau. Có đêm đau đớn quá con cầu xin Chúa cất con đi sớm chứ đừng để con khổ như vậy, thì đúng lúc này con lại nghe được bài cha giảng không phải ai muốn chết là chết, sự sống chết là do Chúa định đoạt.

Chúa gởi thử thách cho con nhưng Chúa không bỏ rơi con, ngay khi con tuyệt vọng nhất Ngài lại giơ tay ra cứu con qua những bài cha giảng, hay qua những người đến thăm con. Thế là từ đó con vui vẻ và động viên các con của mình để chúng yên tâm học và làm việc.

Con bước vào hóa trị theo như phác đồ bác sĩ chỉ định. Con tìm hiểu trên mạng, qua những người đã từng điều trị hay có người thân đã từng hóa trị, thì cứ sau mỗi lần hóa trị các phản ứng phụ sẽ xảy ra tùy theo cơ địa mỗi người, nhưng nói chung sẽ bị thuốc vật một cách kinh khủng và nghĩ rằng mình sẽ chết. Lúc này đây con chỉ cầu xin Chúa giúp con, vì người ta chỉ bị một bệnh ung thư thôi, con lại thêm cái chân đau, không đi lại được, con sợ lắm! Cân nặng của con lúc khỏe là 44kg, nhưng khi phát bệnh con chỉ còn 39kg, bác sĩ còn cảnh

báo nếu với trọng lượng như vậy thì khi hóa trị thuốc cũng không có tác dụng đâu!

Thế nhưng phép lạ đã xảy ra với con, qua từng đợt điều trị con không hề bị thuốc hành gì hết, ai cũng hỏi thăm và nói sao lạ vậy. Mọi người đến thăm ai cũng xót xa cho hoàn cảnh của con, riêng với bản thân con cảm thấy thật sự bình an trong tâm hồn và lại càng tin tưởng vào LTX của Chúa hơn, chân con cũng dần bớt đau và có thể đi lại trong nhà được.

Thường thì khi bước vào một đợt hóa trị mới, bác sĩ sẽ cho xét nghiệm máu và cho siêu âm bụng, tim, X Quang citi... để kiểm tra. Nếu kết quả tốt thì mới được vô thuốc còn có trục trặc gì thì phải điều trị cho dứt mới được vào thuốc. Tạ ơn Chúa, qua 6 đợt điều trị, con không hề bị gián đoạn và kết quả citi cuối cùng là hạch trong người con đã biến mất hết, cân nặng của con là 45kg, bác sĩ đã chúc mừng con. Quả thật chỉ có bàn tay Chúa giúp. Con tự nhủ: xong đợt điều trị này, con nhất định sẽ đi gặp cha và làm chứng về LTX của Chúa cho mọi người.

Quyên là cháu của con cũng nhận được sự bình an trong tâm hồn. Tuy là người ngoại đạo nhưng hằng ngày Q vẫn nghe bài giảng của cha. Q nói nhờ nghe như vậy mà Q thấy cuộc đời này đáng sống, và phải biết yêu thương nhiều hơn, đó cũng là liều thuốc chữa lành mọi vết thương như LTX của Chúa Giêsu. Q nói: "Cứ nhớ có Chúa bên mình là thấy vui và hạnh phúc!" Chúa cũng dạy Q nhiều điều và Q được ơn Chúa nhiều lắm.

Viết đến đây con xin một lần nữa cảm tạ LTX Chúa đã đến trong cuộc đời của con qua những bài giảng của cha. Con thiết nghĩ nếu Chúa cứ để con hạnh phúc mãi ở trần gian này thì sẽ không và không bao giờ con biết tích góp gì cho của cải đời sau, qua việc yêu Chúa và sống bác ái với anh em, nhìn nhận tội lỗi của mình và sửa đổi. Chúa đã cất ba và chồng con đi để con có dịp nhìn lại mình mà kịp thời sám hối ngay khi

còn sống ở trần gian này, và còn đủ thời gian để đọc kinh cho người đã mất.

Đó là những gì con muốn chia sẻ cùng cha để nói lên rằng những hạt giống cha gieo đã nảy mầm và phát triển rất tốt để cha cứ tiếp tục ươm mầm cha nhé !

tuyetta183@gmail.com

2- Con là Maria Tổng Quỳnh Hân, sinh năm 1985, ở xã Quang Trung, Thống Nhất, tỉnh Đồng Nai, giáo xứ Hưng Bình, thuộc giáo phận Xuân Lộc. Con là giáo viên cấp 2.

Con đã được Chúa chữa lành nhiều bệnh cho con:

- Con bị bệnh huyết trắng, mỗi lần con có kinh nguyệt là đau bụng, chóng mặt và máu thâm đen. Con đã được Chúa chữa lành ngay lần đầu con đến giáo điểm tin mừng ngày 22/1/2017. Ngày hôm con đi đến Giáo Điểm Tin Mừng là con đang có kinh, máu vẫn thâm đen, hôm sau con quá bất ngờ tự nhiên sáng thức dậy con thấy máu đỏ tươi và từ đó đến bây giờ con đã hết sạch bệnh huyết trắng và kinh nguyệt ổn định.

- Con bị bệnh trĩ nội, con đi bệnh viện chữa nhưng không khỏi, cứ bị tái đi tái lại nhiều lần, từ lúc con đến giáo điểm tin mừng là con được Chúa chữa khỏi lúc nào con cũng không hay luôn

- Hai bàn chân của con bị bệnh vẩy cá cả 7 năm nay, các ngón chân và lòng bàn chân của con cứ bị nứt nẻ, chảy máu, tróc vẩy, và sưng mọng như quả cà chua, không có thuốc nào chữa được, con chữa ở nhiều bệnh viện nhưng không khỏi. Con đến Giáo Điểm Tin Mừng đã được 7 lần và những lần đầu con đi thì thật sự chân con bớt được lúc đầu, lúc sau lại đau hơn, đi lại rất đau, nhưng con vẫn xin Chúa chữa lành bệnh cho con và đến lần thứ 7 con đến Giáo Điểm Tin Mừng là ngày 7/5/2017 thì chân con đã được Chúa chữa lành sạch.

Cả 7 năm trời ngày nào con cũng phải bôi thuốc vào chân nhưng không khỏi, từ lúc con đến Giáo Điểm Tin Mừng là con không dùng đến thuốc nữa.

- Con hay chóng mặt, nhưc đầu từ bé tới lớn. Từ khi con biết đến Lòng Thương Xót của Chúa và đến Giáo Điểm Tin Mừng là con được Chúa chữa lành từ lúc nào con cũng không hay luôn.

- Trước giờ tỉnh tình con rất nóng nảy, bất cứ ai có ý kiến gì với con là con nổi giận đùng đùng, đập bàn đập ghế. Từ khi đến Giáo Điểm Tin Mừng, con đã được Chúa xoa dịu. Bây giờ trước khi làm việc gì con đều hỏi ý kiến của Chúa và nhẫn nại.

- Đặc biệt là Chúa đã cho con thấy được tình yêu của Chúa. Trước giờ con thích ca hát. Chúa ban cho con 1 giọng hát tương đối tốt. Con hay đi hát hò, đi chơi với bạn bè, ít khi nào biết cầu nguyện. Nhưng từ lúc đến Giáo Điểm Tin Mừng, con không đi hát hò nữa, con luôn tìm những nơi có Lễ gì bên Đạo Chúa và tìm những nơi có thờ phụng Chúa và Đức Mẹ là đi và thích được đi cầu nguyện. Con thật sự cảm thấy yêu mến Chúa và thật sự cảm nhận được tình yêu của Chúa, và Chúa cũng đã cho con biết yêu thương người khác.

- Anh trai của con nợ người ta gần 1 tỉ đồng, nhà con rất nghèo, không có tiền để trả nợ cho người ta. Anh ấy bị bọn giang hồ chém, nhưng nhờ Đức Mẹ cứu mà anh ấy thoát. Ngay lúc anh đau khổ nhất, phải lần trốn và tuyệt vọng thì thật sự tim con cũng đau quặn quại. Ngược lên Trời con đã khóc rất nhiều và hỏi Chúa có thương xót con không, Chúa có thương xót anh trai con trong lúc này không hả Chúa? Lúc đó con đau xót cho anh trai con đến nỗi tim con muốn ngừng đập. Con cũng có nhiều lần nhắn tin xin cha cầu nguyện cho anh trai con. Thế rồi Chúa đã cứu anh trai con, và Chúa đã thánh hóa luôn cả bọn giang hồ vẫn đòi nợ anh trai con, giờ ngược lại, bọn giang hồ đó còn muốn giúp đỡ anh trai con. Hiện tại

anh trai của con chưa trả được hết nợ cho người ta, nhưng Chúa cho anh ấy bắt đầu làm lại cuộc sống mới. Chúa đã cho anh trai con gặp được 1 người rất tốt không hề quen biết nhưng đã giúp đỡ anh ấy rất nhiều và hướng dẫn anh ấy đi đúng đường đi của Chúa. Trước giờ anh ấy rất ít khi cầu nguyện, thậm chí Lễ Chúa Nhật anh ấy cũng bỏ, không đi. Vợ anh ấy là tân tông, trước giờ chị ấy bỏ bê việc Đạo, ít khi đi Lễ, từ khi nợ nần như vậy chị ấy mới biết cầu nguyện với Chúa.

Thật sự Chúa đã làm cho con rơi nước mắt rất nhiều! Chúa đã cho con nhận thấy rất rõ tình yêu của Chúa. Tình yêu của Chúa thấm dần trong con. Buổi tối nào con cũng mở trang web tinthac.net để nghe bài giảng của cha.

Xin cha và cộng đoàn tiếp tục cầu nguyện cho con và gia đình con với ạ!

Maria Tống Quỳnh Hân
tongquynhhan@gmail.com

3- Con là Gioakim Lê Hoàng Dương, 42 tuổi. Thuộc Giáo Xứ Võ Lâm, Giáo Phận Kon Tum. Hiện con là Phó hiệu trưởng một trường THCS thuộc huyện Sa Thầy-Tỉnh Kon Tum.

Trong cuộc sống, con cũng như gia đình nhận được rất nhiều hồng ân của Chúa, từ việc gia đình, công việc làm ăn, công việc xã hội... không thể kể hết được. Con hy vọng một ngày gần đây sẽ được lên làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa tại Giáo Điểm Tin Mừng. Nhưng ơn con mới nhận được từ Lòng Thương Xót Chúa trong thời gian gần đây, con muốn được tuyên xưng để mọi người được biết mà tôn vinh Thiên Chúa và Đức Mẹ.

Vào tháng 9 năm 2016, con đi khám và bác sĩ khẳng định con bị bệnh tiểu đường type 2 và lao phổi. Đường huyết lên tới 23.0 mmol/lit (bình thường từ 3.9 đến 7.0 mmol/lit) và

chỉ số HbA1c lên đến 14.0% (bình thường từ 4.1% đến 6.5%). Con và gia đình con rất hoang mang và lo lắng vì biết rằng bệnh tiểu đường hiện nay không có thuốc chữa và người bệnh phải sống chung với bệnh suốt đời. Bố của con cũng mắc bệnh tiểu đường type 2, từ khi phát hiện bệnh đến khoảng 10 năm sau phải chấp nhận lần lượt cắt cụt hai chân đến quá gối và mới qua đời không lâu.

Vào ngày 21 tháng 9 năm 2016 khi đi khám ở bệnh viện Phạm Ngọc Thạch TpHCM, vợ chồng con đã tìm đến Giáo Điểm Tin Mừng và được cha Giuse Trần Đình Long đặt tay cầu nguyện. Con xin nói thêm, trước đó con cũng đã biết đến Lòng Thương Xót Chúa và con chỉ biết thế thôi. Sau khi đến Giáo Điểm Tin Mừng và được cha cầu nguyện, khi về con dùng chế độ ăn kiêng cho người tiểu đường và chỉ uống một vài loại lá thuốc nam, con nghĩ mình sẽ được Chúa thương chữa lành. Qua thời gian theo dõi, bệnh vẫn không khả quan, nên con rất lo lắng và buồn phiền.

Nhờ việc nghe bài giảng của Cha Giuse Trần Đình Long hằng ngày, được nghe nhiều chứng nhân kể về Lòng Thương Xót Chúa, có nhiều mảnh đời còn bất hạnh hơn con, bị bệnh hiểm nghèo hơn con, thê thảm hơn con, nhưng với lòng tin yêu phó thác họ đã được Chúa thương chữa lành hoặc cũng được bình an trong tâm hồn, làm cho con vững tin hơn và bình tâm lại. Lúc đó con nghĩ, nếu mình không được ơn chữa lành thì mình cũng được ơn là bỏ được rượu bia và thuốc lá (trước khi phát hiện bệnh con uống rượu bia và hút thuốc rất nhiều). Thế là con góp phần nhỏ bé của mình loan truyền Lòng Thương Xót Chúa bằng cách mua một số máy (tạm gọi là máy nghe bài giảng LTXC) để gửi đến những nơi và những người chưa biết đến Lòng Thương Xót Chúa. Hằng ngày con cầu nguyện một chuỗi Mân Côi, một đến hai chuỗi Thương Xót và tham dự Thánh lễ... và điều bất ngờ đã đến với con.

Ngày 18 tháng 04 vừa qua, con đi khám lại thì kết quả bất ngờ. Bác sĩ kết luận bệnh lao phổi của con đã khỏi và bệnh tiểu đường type 2 của con đã trở về bình thường không phải điều trị gì cả (đường huyết chỉ còn 6.0 mmol/lit và chỉ số HbA1c lên đến 5.2%).

Con xin tạ ơn Chúa và Đức Mẹ, cảm ơn cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa đã cầu nguyện cho con và gia đình.

Nguyễn xin Thiên Chúa và Mẹ Maria tuôn đổ tràn Hồng ân trên cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa. Xin cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa tiếp tục cầu nguyện cho con để mỗi ngày con được xứng đáng là con cái Chúa hơn.

lehoangduong99@gmail.com

4- Cha kính mến!

Con là Anna Hà 33 tuổi – địa phận Phát Diệm - tỉnh Ninh Bình. Con đã biết kính lòng chúa thương xót từ lâu, nhưng không có cảm nhận gì đặc biệt. Chỉ đến đầu năm nay, con mới cảm nhận sâu sắc hơn về lòng Chúa thương xót.

- Con được may mắn sinh ra trong gia đình không thiếu thốn, từ bé con rất chăm đọc kinh cầu nguyện, không phải vì kính yêu Chúa, mà chủ yếu là cầu xin được Chúa ban ơn này ơn nọ. Dù biết con cầu nguyện vụ lợi, Chúa vẫn ban cho con học giỏi, có một nghề nghiệp ổn định - có một gia đình hạnh phúc.

- Cuộc sống của con luôn là màu hồng cha ạ. Cho tới ngày một lần con đi khám sức khỏe; bác sĩ liệt kê : con bị u tuyến giáp, u ngực, u gan. Con cũng run nhưng không lo lắm vì nghĩ chỉ u thôi chứ chưa phải ung thư.

- Con lên bệnh viện tuyến trên để thăm khám lại ; tuyến giáp trước thì phát hiện là ung, con phải phẫu thuật nhưng cũng may là phát hiện sớm nên không phải xạ trị.

- Sau đó vài tháng con tái khám thì phát hiện ung thư gan (kết quả sinh thiết của BV). Con khóc và suy sụp tinh thần, ung thu tuyến giáp thì có thể khỏi nhưng ung thư gan thì khó mà chữa khỏi, chỉ kéo dài được thời gian ngắn. Từ đó con mới thực sự tin thác và bám chặt vào lòng Chúa thương xót, con siêng vào trang web tinthac.net và nghe Cha giảng hàng ngày, tinh thần của con tốt hơn lên.

- Con biết bệnh của mình không khỏi được, con chỉ xin Chúa ban cho con gặp thầy gặp thuốc, có đủ sức khỏe thể lý và tinh thần để chống chọi với bệnh tật. Bác sĩ cũng đã lên kế hoạch điều trị cho con. Tuy nhiên sau khi làm thêm một xét nghiệm cuối cùng, nhiều BS cùng vào hội chẩn, thì kết quả lại là LÀNH TÍNH. BS điều trị cho con cũng ngạc nhiên, con kiểm tra thêm u ngực cũng không có nữa. Con chẳng phải điều trị gì nữa. ĐÚNG LÀ ĐIỀU CHÚA LÀM TRÊN CẢ TUYỆT VỜI !

- Thừa cha. Khi biết được kết quả bệnh viện, bố mẹ của con đã ôm nhau khóc, những giọt nước mắt đã nén lại từ lâu bây giờ mới vỡ òa ra. Bố con đã chăm đi lễ chủ nhật hàng tuần, trước đây bố con lười đi lễ lắm.

Xin cha cầu nguyện cho đại gia đình con mạnh khỏe và luôn tin thác vào Chúa. Vợ chồng con được sinh em bé như ý muốn. Chúc cha luôn có sức khỏe, an lành và cộng đoàn lòng Chúa thương xót luôn vững mạnh.

Con tạ ơn Chúa, cảm ơn cha và cộng đoàn!

*(*Khi con đang viết những dòng thư này, Mẹ con đang trên đường vào Nam – đến Giáo điểm Tin Mừng, chắc là ngày mai sẽ được dự lễ LCTX - điều mà mẹ con hằng ao ước từ lâu).*

vanha999171 vanha999171@gmail.com

*Trang thơ

SỐNG TRỌN ÂN TÌNH



V ắng vẻ quá! Một mình con cô độc
Nhìn hình hài, con muốn khóc thương thân.
Trên sáu mươi, tóc đã bạc nửa phần
Kiếp lãnh tử, đôi bàn chân rời rã.

Còn lại gì, một mảnh hồn tôi tả
Tham, sân, si làm băng giá, u mê.
Nhớ ngày nào...thơ ấu xóm làng quê
Mái tranh nhỏ, nơi đi về - tổ ấm.

Cha vất vả cuộc cày mò hôi dầm
Mẹ ruộng vườn quần quật lấm bùn tro.
Cầu mong sớm chiều hai bữa cơm no
Sống yên ổn, Chúa ban cho dùng đủ.

Ngày lại ngày, có mẹ cha ấp ủ
Dạy dỗ, bảo ban, khuyên nhủ mọi điều.
Con lớn lên - mộng cao vút cánh diều
Mơ phú quý, bạc tiền nhiều...đôi kiếp!

Biển bình yên, sóng lăn tăn chuyển nhịp
Làn nước trong xanh, nắng ấm hiền hòa.
Biển thét gào, cuồn cuộn lúc phong ba
Con nào hiểu....mặc mẹ cha nhắc nhở.

Công danh có - thì trái tim ghe lở
Bạc tiền nhiều - thì giông tố phủ vây.
Chước quỷ mưu ma bốn phía giăng đầy
Con chơi với giữa sinh lầy nhóp nhúa.

Sức lực suy tàn...cây trồng vào Chúa
Ngài đã đủ lòng cứu đưa con hư.
Trái tim Cha, dòng suối mát nhân từ
Đã rửa sạch bợn nhơ - con sám hối.

Nước nở buồn thương, cúi đầu tạ tội
Trái tim khô cằn, lâm lỗi, u mê.
Đời người gang tay sâu khổ, não nề
Xin tha thứ...dắt con về bên Chúa.

Quá khứ tội đồ - mùa đông tàn úa
Tương lai huy hoàng - nắng lụa bình minh.
Về cùng Cha, s ống trọn vẹn ân tình
Cả hồn xác hồi sinh Ôi hạnh phúc !

Đỗ Văn Tích
tichdo1951@yahoo.com.vn

*Chuyên mục: Công tác Bác Ái Mùa Hoa Phượng 2017

HÈ GỌI



Khi những cơn mưa rào đầu mùa thoáng qua trong đêm, một chút nắng chói chang lúc ban ngày, khi tiếng tu hú kêu thũng thảng trong những lùm cây nhãn um tùm, những nhành phượng چرا quây hé mở...là lúc mùi vị của mùa hè đang đến. Mùa hè đang đến thật rồi, nó mang đến cái không khí ngọt ngào, nóng nực bao trùm khắp không gian.

Và nỗi lòng của Vị Mục Tử Giáo Điểm LTX lại man mác, canh cánh lắng tai để nghe tiếng “hè gọi”.

Có lẽ tất cả những nỗi niềm, những lo lắng trăn trở đó cũng là ngôn ngữ nỗi lòng của thiện nguyện Tín Thác. Chính vì vậy mà khi được phép của các cha nơi vùng sâu vùng xa, các ban ngành đoàn thể xã hội, các hội khuyến học... từ GP.Mỹ Tho, Long An đến các xã huyện lân cận. Vị mục tử - chuyên chăm vì người người nghèo – vì những mầm non tương lai của xã hội, của đất nước cùng chung tay với cộng

đoàn cầu nguyện LTX và nhóm thiện nguyện đã cố gắng hết sức mình đem những món quà – **“Học Bổng Lòng Thương Xót”** để *“tâm lòng chung với tâm lòng, yêu thương gặp gỡ thương yêu”*



Cho dù công việc Giáo Phận bộn bề, thế mà vị cha già chung của Tổng GP.Saigon cũng nghe tiếng **“hè gọi”**, cất công vượt qua lầy lội về giáo điểm hèn mọn này trao **“Học Bổng Lòng Thương Xót”** cho các em thiếu nhi thay cho tiệc mừng lễ Quan Thầy – Bồn Mạ của ngài (29/6). *“Ông Nội rất mong các con thiếu nhi - các em học sinh nghèo hiếu học đáng yêu đáng mến! Các con hứa với ông Nội là phải ngoan, phải học thật giỏi, biết vâng lời cha mẹ, thầy cô, biết yêu thương nhường nhịn lẫn nhau, cộng tác phục vụ với giáo điểm, thể hiện là con cái lòng Chúa thương xót ! Thì năm nào ông Nội cũng sẽ về thăm và tặng học bổng cho các con, giống như năm ngoái (2016) đó! Rồi năm nay nữa nè! Các con có hứa với ông Nội không?”* ĐTGM Phaolô chia sẻ với các em thiếu nhi trong thánh lễ.

Thế là : 1.282 phần học bổng được trao trong dịp hè chuẩn bị năm học 2017-2018 này, từ cấp I đến Đại học, kèm theo học bổng là tập vở và dụng cụ học tập. Tất cả vì tương lai con em chúng ta – những nhân tài hữu ích cho xã hội, vị mục tử và CĐLTX nơi Giáo Điểm nghèo nàn nhỏ bé đặt vào đó con tim và những sáng tạo nho nhỏ; phong thư màu hồng xinh xắn dành cho các bé cấp một, phong thư màu vàng sống động dành cho các em cấp hai, còn bao màu trắng dành cho các cô các cậu cấp ba đang trở mã. Từng cuốn tập vở, từng trái bóng

bay, tất cả được nhóm thiện nguyện chọn lựa kỹ càng, sao cho mọi sự thật chín chu, góp phần làm tròn đầy niềm vui cho các em. Việc ươm mầm, xới vun cho cả thế hệ tương lai, các ban ngành, các hội, các giáo xứ và cả chúng ta nữa đều đặt hết tâm huyết và sức lực.

Tôi là một người may mắn! tôi là một người được vị mục tử chọn tháp tùng với nhóm thiện nguyện để đi trao gửi “Học Bổng Lòng Thương Xót” trong dịp hè này, tôi là một người con của đất Việt xa xứ nay được nghe tiếng **“hè gọi”** và vì tôi cũng là một người yêu mùa hè, yêu cái nắng vàng rực rỡ, yêu cái sắc phượng rực đỏ, tiếng ve kêu râm ran mỗi khi hè về và tôi yêu mùa hè vì nó là quãng thời gian thơ ấu của tôi... Mùa hè với tôi đẹp lắm, những kỷ niệm ngọt ngào đầy yêu thương khi được về quê thăm ông bà, khi được cùng lũ trẻ trong làng đi chăn trâu, thả diều và tắm sông. Tuổi thơ của tôi tươi đẹp biết bao, sống động biết bao mỗi khi hè về.

Lớn lên một chút, tôi cảm nhận mùa hè bằng một tình yêu khác. Tôi yêu những ngày hè thong thả đạp xe trên những con đường vắng vẻ. Cuộc sống chạy qua trước mắt mình như một bức tranh phong cảnh thanh bình trải ra vô tận, sâu hun hút. Ung dung đạp xe trên đường, tôi cố gắng cảm nhận những hương vị có thể gọi nhắc trong mình một vài hình dung xa xôi nào đó, như là hương thơm từ nắm cơm trên tay của lũ trẻ con hay từ những bông hoa đại trắng ngà, thơm tho, rụng đầy trên bãi cỏ phía sau sân nhà thờ, những con đường đầy rơm rạ của những vùng nông thôn, hương lúa trên những cánh đồng của mùa gặt.... Những điều có thể làm thay đổi tâm hồn và cuộc sống của bạn, đôi khi giản đơn như vậy đấy!

Và, hôm nay, tôi lại cảm nhận được mùa hè nơi vùng đất cực Nam của thành phố Sài Gòn – nơi gió diêm hun hút bám chặt vào vùng đất phù sa, tựa thẳng lưng vào rừng dừa nước, sống chung thủy với con đường lầy lội, an phận với

hoàn cảnh thiếu trước hụt sau, khắp khiẽng với thực tại...
khắp khiẽng với Lòng Thương Xót (?)

Và, một ngày hè may mắn nữa đến với tôi trong một lần tại nơi trao “học bổng LTX” ; một em học sinh cấp II gầy như cây củi, em tên là Đoàn Văn Sang. Nghe cái tên đủ biết là cha mẹ đã kỳ vọng vào em biết nhường nào. Nhưng cuộc mưu sinh đẩy cả hai vợ chồng đi làm nghề mướn cho một công xưởng đóng tàu, trong khi chính họ chẳng có nổi cho riêng mình một chiếc ghe con để làm nghề cào nghêu, cào ốc. Khi hỏi Sang là em ước mơ gì, em bảo *không biết cái gì có tên là “ước mơ” không?!* Em hỏi lại nó có phải là con tàu phải không. Nếu thế thì em không thích đâu, vì cái gọi là con tàu đã khiến ba mẹ em đi xa hoài. Em chỉ mong ba mẹ về với em, có cái ghe như nhà một đứa bạn, và em được ở gần ba mẹ. Chỉ là vậy thôi. Cả nhà sẽ đi cào nghêu, cào ốc, em được đi học và không làm cho ba mẹ phải lo mỗi khi nhà trường báo đóng học phí...

Tất cả cố gắng đã kết hoa để có mỗi buổi sáng của mùa hè thật tung bùng. Người gặp gỡ người, nụ cười gặp nụ cười, bàn tay xiết chặt bàn tay, lan tỏa thương yêu, và vút lên bản tình ca ngợi khen lòng Chúa xót thương.

Cũng sẽ là chưa trọn vui nếu không nhắc tới sự liên kết với chính quyền địa phương sở tại. Thật xúc động khi vị đại diện của chính quyền tay chung tay nối vòng thương yêu cùng nhóm thiện nguyện, các linh mục tu sĩ, các em học sinh và phụ huynh. Trong chút phát biểu ngắn chia sẻ một vị đã nhấn mạnh rằng: *“việc khuyến học, khuyến tài phải là việc chung của mọi ngành, mọi tôn giáo, và tất cả mọi người, cảm ơn sự chia sẻ của Tín Thác và sự trợ giúp tận tình của giáo điểm Tin Mừng. Niềm vui thật sự đã lan tỏa. Tốt Đạo đẹp đời...”*

“Hè gọi” tiếng gọi của mỗi mùa hè là một mùa hội của yêu thương, của sự kết đoàn vì nó không chỉ dừng lại ở việc

trao tặng hơn Một Ngàn học bổng lòng Chúa xót thương của CDLTX, của nhóm thiện nguyện Tín Thác, nhưng đã trở thành mùa hội "chung một tấm lòng, cùng một yêu thương" nơi những đứa con của lòng Chúa thương xót.



Còn nhiều lắm những kỷ niệm về mùa hè trong ký ức tuổi thơ tôi. Tôi vẫn nhớ rõ những đêm mùa hè mất điện, rất đáng nhớ, nhưng không hẳn đã phải là vì nóng. Ngày ấy, những đêm trời

sáng trăng, lũ trẻ con chúng tôi thường chạy loạn cả ra ngoài sân, và đôi khi lẫn cả đường đi. Mất điện thì đúng là thú vị hơn nhiều, vì trời càng tối thì càng có lắm trò để chơi. Lâu rồi không còn được ngồi ngắm trăng hè, tất cả hình ảnh về trăng trong tôi đều là của những ngày còn bé. Đó là những buổi tối gió mát lộng, khi mà ánh trăng trải đều, lấp lánh trên mặt sông và đan cả vào những mái tóc bay phất phơ, trong không gian ngập tràn tiếng cười khanh khách của lũ trẻ khi chơi trốn tìm. Đôi khi tôi vẫn hình dung ra khung cảnh ấy, lũ trẻ con, trong đó có tôi, rủ nhau đi trốn, từng đứa một, cho đến khi không còn một đứa nào, chỉ còn lại bãi cỏ nằm trơ mình dưới ánh trăng giữa hè.

Nhìn lại, bây giờ mùa hè thật hiếm! Hè gọi đi học thêm, hè gọi tham gia vào hội game thủ, hè gọi vào những quán bar sang trọng đắt tiền... Và có những mảnh đời áo trắng; hè gọi trên tay với sấp vé số, hè gọi trên vai khoác cái bao to hơn cả thân mình để thu nhặt ve chai, hè gọi sớm hôm lặn lội cùng mẹ cha ngoài đìa tìm con tôm con ốc để bữa cơm mùa hè gia đình bớt đạm bạc... Ngắm lại mùa hè của mình

thật hạnh phúc biết bao, với những đợt nắng chói chang, tôi lại nao nức nhớ về cảm giác hân hoan thời thơ ấu khi nhận que kem bốc hơi mát lạnh mà chú bán kem vừa lấy ra từ chiếc thùng xốp buộc phía đằng sau cái xe đạp cũ kỹ. Tôi nhớ những buổi trưa mùa hè, lũ trẻ con chúng tôi trốn ba mẹ đi nhặt những quả bàng rơi, hái những cành phượng chín để nghịch ngợm, để trêu chọc...

Bản tình ca **“hè gọi”** vẫn còn nhiều dịp để viết tiếp, bản tình ca **“Học Bổng Lòng Thương Xót”** vẫn luôn đọng đầy yêu thương, khi bước chân vị mục tử Giáo Điểm chưa rõ ràng, khi những bàn tay nhân ái của cộng đoàn LTX vẫn rộng mở, khi những bước chân thiện nguyện Tín Thác vẫn miệt mài lên đường. Bản tình ca “loan truyền lòng Chúa thương xót” ấy... sẽ và mãi mãi là khúc khải hoàn ca!

Riêng tôi cảm thấy mình trưởng thành hơn trong mùa hè này rất nhiều.

Biết rằng nhiều người sẽ ghét tôi, ghen tị với tôi...

Vì tôi được nghe tiếng hè gọi, vì tôi được cảm nhận cái chất “hè” nơi giáo điểm tin mừng, vì tôi được ném trái cái khắp khiêng của những trái tim nhân lành tuôn ra từ lòng Chúa thương xót...!

Yêu nhiều lắm mùa hè ơi!

**“Ghét tôi hỏi bạn được gì
Hay vì “Thương Xót” mà bạn ghét tôi
Ghét tôi mà bạn bình an
Thì bạn cứ ghét cả đời chẳng sao...”*

Người xa xứ về bên Giáo Điểm Tin Mừng
Nhà Bè – hè 2017

*Chuyên mục: Công tác Bác Ái Mỗi Tháng
của CDLTX và nhóm thiện nguyện Tín Thắc

TÂM SỰ NGƯỜI MÙ

*Thân mù nên phải sống trong đêm
Nào thấy bình minh rạng trước thềm
Bóng tối quanh đời vương khổ vậy
Nụ cười cõi mộng thoáng buồn thêm*

*Bước đường vực thẳm không ngăn nỗi
Thương Xót hang sâu khắp ngõ tìm
Ánh sáng Tình Yêu ngang ánh mắt
Để lòng thương xót động con tim*



Một người bình thường
khi nhìn thấy năm bảy người mù quờ quạng, lằm lũi trong
bóng đêm số phận đã choáng...

Nói chi cái cảnh trực diện với hàng chục, hàng trăm
con người không nhìn thấy ánh sáng ngồi xếp lếp với bao âu
lo, thâm sâu hằn rõ trên từng khuôn mặt nhợt nhạt, khắc khổ.

Cái đồng cảm của tôi trong 4 chuyến công tác bác ái
trao hơn **500 phần quà Lòng Thương Xót tháng 6,7/2017**

vừa qua tại những Chi Hội người Mù Quận Tân Phú, Quận I, Quận 8 và tỉnh Tây Ninh.

Đa phần họ không phải mù bẩm sinh. Họ đã từng là người bình thường, từng sáng mắt nhưng vì số phận, vì cảnh nghèo, vì sự thiếu hiểu biết mà tự đẩy mình vào bóng đen vĩnh viễn.

Những tâm sự đắng lòng...

Xuyên suốt chuyến công tác, nhói lòng khi bắt gặp rất nhiều người sống trong cảnh mù lòa. Cái sự nhói lòng ấy càng trĩu nặng khi chúng tôi thăm. Trong khuôn viên chi hội có hàng trăm người mù đang chờ đợi được phát tặng quà. Họ gồm đủ độ tuổi, họ ngồi xếp lớp, quờ quạng với nỗi đau số phận chẳng biết đến bao giờ mới chấm dứt.



Bước vào khuôn viên, tôi nhìn thấy dưới tán cây si có cô gái gương mặt rất sáng, đeo kính đen ngồi thẩn thờ, hỏi chuyện mới biết đó là cô Bé, 27 tuổi, bị mù từ 5 năm trước. Bé cho biết cô gắn bó với nghề bóc vỏ củ hành từ năm 15 tuổi và đã nhiều lần cay xôn mắt do tác hại của phấn hành: "Đến năm 20 tuổi thì "em đau nặng, chữa hoài hông hết, lúc được một Mạnh Thường Quân biết chuyện đưa lên TP HCM chữa trị thì bác sĩ lắc đầu báo hung tin "sẹo giác mạc, vô phương cứu chữa" – Bé kể lại sự việc trong đau đớn.

Có cảnh sống nào thê thảm hơn cái cảnh một người phải vùi cuộc đời tươi trẻ trong bóng đêm dằng dặc hết năm này sang năm khác, cho đến hết cuộc đời tuổi trẻ, đến lúc nhắm mắt xuôi tay. Hỏi cô Bé ước mơ điều gì nhất, cô nhìn đời qua bóng tối, nở nụ cười buồn: "*Em chỉ ước mình được nhìn thấy chính mình, thế thôi*".

Người ta ước mong được nhà cao cửa rộng, được thăng quan tiến chức, riêng Bé chỉ mong ước nhỏ nhoi như cái tên của mình thế thôi.

Ở một chi hội khác, câu chuyện thân phận đời người buồn như Bé, bà Na, đau đớn như ông Xung... kể sao cho hết. Khẽ thở dài, người phó chi hội tâm tình: *“Với một người mù bẩm sinh, có lẽ chuyện sống trong bóng tối không quá nặng nề như những người đang sáng, nay chẳng nhìn thấy gì. Nên để có thể thích nghi với bóng tối, những người như cô Bé, bà Na... phải mạnh mẽ lắm mới vượt qua được !”*.



Các thiện nguyện viên đã được người mục tử dẫn dò kỹ lưỡng: tới thăm, lo vật chất chăm sóc các cụ rất là quý, nhưng quý hơn là phải dành thời gian trò chuyện với các cụ, lắng nghe các cụ tâm sự nhỏ to lẫn thầm. Người già như của kho, chất chứa bao điều, rất sâu sắc, đừng bỏ lỡ cơ hội Chúa ban là làm nhẹ lòng bậc làm cha làm mẹ...



Quả vậy, khi thiện nguyện viên thăm hỏi chuyện trò, mới thấy thương cái cõi của người đã mù lòà cò mang trong mình bệnh tật nữa. Có những bà cụ chẳng còn nhớ cả cái tên lẫn tuổi của mình. Thế nhưng khi thiện nguyện viên gửi tặng hình lòng Chúa thương xót, tràng chuỗi, ánh mắt cụ nào cũng rạng ngời, trân trọng ôm lấy như một báu vật dịu đưa các cụ vào cõi vĩnh hằng bình yên. Với ai đó, điều này là phi lý, là

hoàn toàn sai nhưng với những phận người phải ăn đời ở kiếp với cảnh tăm tối, mù lòa, điều ấy chẳng có gì để phải bàn cãi.

Theo ghi nhận của các chi hội (ở 4 nơi chúng tôi đến), con số khảo sát, ghi nhận (năm 2016) có đến trên 500 người mù và tàn tật: "Trong tổng số ấy có khoảng 300 người mù hoàn toàn, 200 trường hợp mờ mắt, bị múc bỏ một mắt và số còn lại là người khuyết tật, tàn tật, bại liệt, bán thân bất toại" – một chi hội trưởng chùng giọng: "Đây là con số mà ghi nhận được, thực tế có khi hơn".



Bịn rịn chia tay các cụ già neo đơn. Nơi sân một chi hội, dưới bóng mát của tàn cây si già cỗi, nhóm thiện nguyện quây quần đọc vài câu kinh cầu nguyện. Cảm tạ Chúa đã thương yêu quan phòng, ban cho giáo hội những mục tử đầm lòng nhân, biết thương xót những cơ hàn bẽ nát, biết nâng niu những mảnh đời run rẩy già nua, biết tìm kiếm đưa về những con chiên ghẻ lở lạc lối. Đó là những Giêsu đang và còn bị đóng đinh nơi cõi sống này với vô vàn chua xót... Bên thêm nắng hè đang sang, xin gửi tới những “Giêsu” già nua, mù lòa chút quà của CDLTX nơi Giáo điểm Tin Mừng, mong chúc các cụ luôn khỏe mạnh bình an

trong sự che chở của những con người thiện nguyện và lòng thương xót hải hà của Thiên Chúa.

Bầu khí đang lắng đọng, yên tĩnh bỗng vang lên lời rao giảng. Thì ra, ngoài món quà vật chất, mỗi người ở đây còn được nhóm thiện nguyện trao tặng một máy nghe 365 bài

giảng lòng thương xót Chúa. Từ đây họ không còn cô đơn đặng đặng đêm thảng ngày buồn chán trôi đi lặng lờ trong cô tịch, đen ngòm nữa. Có Lời Chúa, có lời rao giảng, và lời chia sẻ của các chứng nhân lòng thương xót Chúa vang lên trong chiếc máy nhỏ xinh xinh họ đang ôm trong lòng cùng đồng hành với họ trong chuỗi ngày còn lại.



Nguyện cầu Thiên Chúa từ nhân đem hạnh phúc và lòng thương xót tới những phận người quá đau xót nơi đây.

Khép lại hành trình công tác bác ái của đầu mùa hè, hơn 1.000 “Học Bổng Lòng Thương Xót” đang chờ những bước chân thiện nguyện ghé đến. Cầu mong những bước chân thiện nguyện tín thác đủ độ bền, để đi theo thầy Giêsu, tìm đến với anh em đồng loại của mình, xoa dịu những đau đớn trần gian ngày mỗi nhiều.

*Tự thân chúng con vốn chẳng đủ xót thương,
xin Chúa xót thương và đẩy chúng con bước tiếp.
Và xin con người hãy biết xót thương nhau...*

*Người con Giáo Điểm
Nắng hè 2017*

*Hạt Giống LTX

TÌNH YÊU LÒNG THƯƠNG XÓT NIỀM VUI GIA ĐÌNH



1/ *Chị Maria Đoàn Thị Bạch Cúc* sinh ngày 10/8/1957 - 01682066228, hiện sống một mình, có gia đình mà họ đã ly thân, không ai bên cạnh, là người ngoại đạo, sau một thời gian tìm hiểu về Lòng Chúa Thương Xót qua chiếc máy bài giảng nhỏ xú; nay chị đã được làm con Chúa rồi. Chị mang trong người căn bệnh quái ác từ năm 2004, bạn bè quyên góp giúp chị lo viện phí, các hội đoàn lo giúp nữa. Lúc đầu là bệnh ung thu vú, phẫu thuật xong thì di căn qua hạch nách, phẫu thuật hạch nách xong thì chuyển qua phổi, bây giờ ung thư phổi đã đến giai đoạn cuối. Thế mà chị vẫn vui vẻ khi gặp mọi người, dù tiếng nói của chị bị hụt hơi, vậy mà mỗi lần chúng con đến thăm, chị cứ vẫn hỏi thăm về sinh hoạt cộng đoàn LCTX tại Giáo điểm tin mừng nay thế nào. Chị đã sống trong sự tín thác, Chúa đã đồng hành với chị, trong những lúc phẫu thuật, chị đã vượt qua, dù thể xác có đau đớn bao nhiêu, chị vẫn vui vẻ đón nhận và cười với đời mỗi ngày trong cuộc sống. “Mình xin sống theo thánh ý Chúa” Chị nói.

2/ *Chị Annê Nguyễn Thị Kim Lan*, sinh 1960, thuộc giáo xứ Vinh Sơn. - 01692470615 - hiện đang làm vệ sinh ở bệnh viện, ao ước được rước ảnh Lòng Chúa Thương Xót về nhà từ lâu (vì gia cảnh chị rất nghèo). Giờ nhận được nhiều món quà ltx từ cha Long gửi về, chị cảm động và sung sướng vô cùng, chị cảm ơn cha và cộng đoàn Gi áo điểm thật nhiều. “Con xin cho gia đình luôn được bình an, con cái ngoan ngoãn, biết vâng lời” Chị nhấn.

3/ *Anh Hải* - giáo xứ Lâm Hà, năm nay anh 42 tuổi. Gia đình anh không được tròn vẹn, anh bỏ vợ lấy vợ khác, anh là người Công giáo, còn vợ và các con thì không, anh tin tưởng vào Lòng Chúa Thương xót sẽ cứu anh bệnh ung thư gan - giai đoạn cuối qua chiếc máy nghe giảng, qua tràng chuỗi mân côi, chuỗi LTX mà anh chị em chúng con gửi đến anh qua một lần đến thăm. Anh đã được sống lại trong tình yêu Chúa, dù đang nằm thoi thóp sống nhờ vào mấy mũi thuốc giảm đau. Cha xứ đã đến cho anh xưng tội và sức dầu cho anh.

Và Lòng Chúa Thương xót đã chữa lành; khi kiểm tra lại thì bác sĩ nói anh không còn dấu hiệu của ung thư nữa, anh khỏe và trở lại bình thường rất nhanh. Sáng nay anh vừa được xuất viện.

4/ *Anh Hồ Văn Vàng* - sinh năm 1962, ngoại đạo nhưng đi lễ nhà thờ thường xuyên, hơn 1 năm nay, anh bị đau bao tử, di căn qua ung thư giai đoạn cuối, người bạn bên đạo là chị Maria Trần Thị Hoa - 0915075362 hàng xóm, thương và chăm sóc cho anh, thuộc giáo xứ Tùng Nghĩa. Xin cha và cộng đoàn hiệp ý cầu nguyện cho ông được ơn chữa lành.

5/ *Cô Maria Nguyễn Thị Hạnh* sinh năm 1963 - giáo xứ Minh Giáo - 01696343262, cách nay 3 tháng phát hiện bệnh đau bao tử, thì đã cắt bỏ hết bao tử trong 1 tháng qua, giờ sức

khỏe rất yếu, là người trụ cột trong gia đình, nghề làm đậu khuôn bán dạo, có 3 người con gái, giờ chị nằm xuống, không ai làm để kiếm tiền nuôi con, chị rất khao khát xin lòng Chúa thương xót ban cho chị mạnh khỏe, bớt bệnh tật. Xin cha và cộng đoàn hiệp lời cầu nguyện.

6/ Con là Maria Võ Thu Mindy (Hà) 45 tuổi, hiện ở tiểu bang Pennsylvania (Mỹ), giáo xứ Saint Paul...Thưa cha con là người đạo theo, rồi bỏ chúa không đi lễ đã nhiều năm.

Con mới trở lại xưng tội sau 10 năm bỏ Chúa. Cho nên con không rành hay thuộc kinh nhiều đâu cha, nhất là về kinh cầu lòng thương xót, con mới biết 2 tháng nay thôi, vì con được nghe những bài giảng của cha mỗi ngày trên website tinthac.net. Riết ghiền luôn rồi cha, ngày nào, giờ nào rảnh là con nghe...

Con đang dần biết đọc kinh và cầu nguyện, biết lần chuỗi lòng thương xót rồi cha ạ. Con cầu chúc cha luôn có được hồng ân của Chúa để cha kéo những con chiên thất lạc nhiều năm giống như con...trở về với LCTX.

Con cảm ơn cha, hẹn cha thư sau.

Mindy Vo vomindy96@icloud.com

**Thư Gửi Đức Mẹ nhân lễ Đức Mẹ Sầu Bi 15/9*

MẸ SẦU BI - MẸ THƯƠNG XÓT



*“Con hãy biết rằng
mặc dù Mẹ đã được nâng lên làm Mẹ Thiên Chúa,
nhưng bấy lưỡi guom vẫn xuyên thấu Trái Tim Mẹ” (NK, 786)
“Mẹ không những là Nữ Vương Thiên Đàng,
mà còn là Mẹ Thương Xót và là Hiền Mẫu của con” (NK, 330)*

Mẹ ơi,

*Hôm nay con muốn tôn vinh Mẹ với tước
hiệu “Mẹ Sầu Bi - Mẹ Thương Xót”*

*Thánh lễ “Bảy Sự Thương Khó Đức Bà”
được hình thành vào thời Trung Cổ. Mãi đến năm
1814 Đức Thánh Cha Pío VII mới cho phép toàn
thế giới mừng kính.*

*Con đọc thấy “Bảy sự thương khó Đức Bà”
được liệt kê theo bản văn phụng vụ như sau:*

*1.Khi Mẹ dâng Chúa Giêsu trong đền
thánh, nghe ngôn sứ Simêon tiên báo: lưỡi guom
sẽ đâm thấu lòng Mẹ (Lc 2,34-35)*

*2.Lúc Mẹ ẵm Chúa Hài Đồng trốn sang Ai
Cập (Mt 2,13-15)*

*3.Lúc lạc mất Chúa, và Mẹ phải tìm kiếm
ba ngày mới gặp lại trong Đền Thờ (Lc 2,41-52)*

*4.Khi Mẹ theo Con trên đường lên Núi Sọ,
vai vác Thánh Giá mình đầy thương tích.*

5. Khi Mẹ thấy Con bị quân lính đóng đinh tay chân vào thập giá, đau đớn xót xa.

6. Lúc hạ xác Chúa xuống khỏi thập giá.

7. Lúc táng xác Chúa trong mồ.

Lễ kính nhớ các đau khổ của Mẹ liên kết chặt chẽ với lễ Suy Tôn Thánh Giá; y như ngày xưa lễ Đức Mẹ Sầu Bi được cử hành vào Thứ Sáu trước Lễ Lá. Những đau khổ của Mẹ và Con Mẹ được nối kết với nhau cách chặt chẽ; cũng như những đau khổ của con hôm nay được nối kết với đau thương của Chúa Giêsu. Muốn đi theo Mẹ trên đường thánh giá, con cũng phải trải qua những cuộc chiến đấu quyết liệt. Ngày lễ Mẹ Sầu Bi, con xin cùng Mẹ hướng lòng về thánh giá Đức Kitô, để dâng mình như của lễ vâng phục và tin yêu.

Mẹ yêu dấu,

Ngày xưa còn bé, mỗi tối ba má, chị em con vẫn thường quây quần bên ngọn đèn dầu leo lắt với cuốn “Sách Toàn Niên” cũ mòn cầm cúi đọc kinh gia đình. Có những đêm đang đọc kinh, trời đổ mưa, mái nhà tranh dột nát, phải lấy thau hứng nước mưa và chạy tìm chỗ khô ráo đọc cho hết kinh mới đi ngủ. Nhờ đó mà ngay từ nhỏ, con đã thuộc lòng rất nhiều kinh và bài hát về Mẹ, như kinh “Ngắm bảy sự đau đớn Đức Bà, bảy Kinh Kính Mừng chia ra làm bảy phần. Thứ nhất thì ngắm... Thứ hai thì ngắm...” và nhiều kinh khác như “Kinh Nữ Vương”, “Kinh Hỡi Nhớ”, “Kinh Cầu Đức Bà”, “Kinh Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp”, bài hát “Mẹ ơi con yêu Mẹ. Yêu từ hồi thơ

bé. Yêu mãi đến tuổi già. Yêu tha thiết bao la...giờ chết Mẹ thương nhé! Chết trong tình yêu Mẹ!”

Rồi càng lớn càng ham muốn học hỏi hiểu biết về Mẹ, con càng yêu mến Mẹ hơn. Có lẽ vì vậy mà Mẹ thương cho con được hành hương đến những nơi Mẹ hiện ra như La Vang, Trà Kiệu, Tàpao, Lộ Đức, Fatima, Banner, Amsterdam, Mỹ Du, La Fayette... Và trên tất cả là Mẹ cho con được cùng Mẹ chịu đựng mọi gian lao, đau khổ, đắng xót, nhục nhã, hiểu lầm, khinh chê, nhạo báng... trên con đường loan truyền lòng Chúa thương xót. Con xin hiệp cùng sự thương khó của Mẹ, để cùng Mẹ cộng tác vào công trình cứu rỗi của Chúa Giêsu.

Đọc tiểu sử thánh Faustina, con thấy lòng sùng kính Mẹ là yếu tố nổi bật trong đời sống thiêng liêng của chị. Trong phòng cầu nguyện của gia đình Faustina, có một bức tượng của Mẹ bên cạnh tượng thánh giá, nơi cả gia đình vẫn họp nhau cầu nguyện mỗi tối. Mẹ là một phần trong cuộc đời Faustina từ thuở còn trong nôi, vì thế, chị hướng tới Mẹ một cách khá tự nhiên mỗi khi có nhu cầu. Con cũng bắt chước chị trong điểm này khi luôn chạy đến Mẹ vì Mẹ là Mẹ Xót Thương.

• Mẹ của Lòng Xót Thương

Thưa Mẹ,

Con rất thích tước hiệu này. Mẹ là người đặc biệt đã đạt được lòng thương xót, vì Mẹ được gìn giữ khỏi tội nguyên tổ, được ban đầy đủ ân huệ, và được nâng lên tước vị Mẹ Thiên Chúa. Mẹ

mang lại cho thế giới Ngôi Lời Nhập Thể đầy lòng thương xót. Mẹ hiểu biết sâu xa nhất về mẫu nhiệm Lòng Thương Xót của Thiên Chúa. Mẹ biết giá trị của Lòng Chúa Thương Xót. Mẹ biết Lòng Chúa Thương Xót cao cả như thế nào. Mẹ Thương Xót được biểu thị bằng bức tượng Mẹ đứng giang tay ra, sẵn sàng cứu giúp mọi người. Chiếc áo choàng nhẹ phủ lên cánh tay Mẹ như biểu tượng của sự che chở và lòng thương xót của Mẹ đối với dân con thương yêu.

Đọc trong nhật ký, con thấy Faustina thường viết về vai trò của Mẹ với tư cách là Mẹ của Lòng Thương Xót. Không những chỉ nhận ra lòng thương xót mà Mẹ đã đạt được ở mức độ cao nhất, mà chị còn nhận ra lòng thương xót mà Thiên Chúa ban cho con người thông qua Mẹ: “Qua Mẹ, như pha lê tinh tuyền, lòng thương xót của Chúa được thông ban cho chúng con. Qua Mẹ, nhân loại được đẹp lòng Thiên Chúa; Qua Mẹ, những dòng suối thánh ân tuôn trào xuống chúng con” (NK, 1746).

Mẹ đặc biệt nhắc nhở nữ tu Faustina về chức năng làm Mẹ, mà giáo hội vẫn tuyên xưng, khi Mẹ trình bày chức năng này như một ân huệ của Lòng Chúa Thương Xót. Faustina viết: “Tôi nhìn thấy Đức Trinh Nữ rất thánh, đẹp khôn tả. Mẹ từ bàn thờ đi xuống chỗ tôi quỳ, Mẹ ôm tôi sát vào lòng và nói với tôi: nhờ Lòng Thương Xót vô biên của Thiên Chúa, Mẹ là Hiền Mẫu của tất cả các con. Linh hồn nào trung thành thực thi thánh ý Chúa là linh hồn đẹp lòng Mẹ nhất... Hãy can đảm. Đừng sợ hãi những trở ngại trước mắt, nhưng hãy ngắm nhìn cuộc Thương Khó của Con

Mẹ, và như vậy, con sẽ được chiến thắng” (NK, 449) và “lúc nào Mẹ cũng dành cho con một lòng cảm thương” (NK, 805).

Faustina phó thác cho Mẹ cả cuộc đời mình, lúc vui tươi hân hoan cũng như khi buồn khổ chán chường: “Lạy Mẹ Maria, Mẹ con, con xin dâng lên Mẹ linh hồn và thân xác, cuộc sống và cái chết cùng tất cả những gì sau đó của con. Con xin phó dâng mọi sự trong tay Mẹ. Ôi hiền mẫu của con, xin Mẹ bảo bọc linh hồn con dưới áo choàng khiết trinh của Mẹ, và ban ơn để con có trái tim, linh hồn và thân xác trắng trong. Xin hãy dùng sức mạnh của Mẹ mà bảo vệ con khỏi mọi kẻ thù, nhất là những người che đậy ác tâm của họ sau mặt nạ nhân đức. Mẹ là tấm gương cho con. Ôi Từ Mẫu của con” (NK, 79).

Hiệp với tâm tình của Faustina, con cũng xin Mẹ bảo vệ con khỏi những người đạo đức giả, những người “che đậy ác tâm của họ sau mặt nạ nhân đức”! Đó là những người “khẩu phật tâm xà”, những người “miệng thì nam mô, mà bụng thì chứa một bồ dao găm”! Làm sao con có thể đề phòng được những con người như thế này hả Mẹ? Chúa nói: “Phúc cho ai biết xót thương người, thì sẽ được Thiên Chúa xót thương”. Con cái của Mẹ Thương Xót mà không biết xót thương anh em mình thì thật là... vô phúc! Xin Mẹ giúp trở nên đấng con đáng yêu đối với Đức Giêsu, và xứng đáng ngợi khen lòng thương xót của Người trước toàn thể giới và mãi cho đến muôn đời (NK, 220).

Con mong ước cảm nhận được tình mẫu tử và sự chăm sóc của Mẹ như Faustina: “Một lần kia, Mẹ Thiên Chúa đến thăm tôi. Mẹ rất buồn

phiền. Đôi mắt Mẹ trĩu nặng. Mẹ có vẻ muốn nói một điều gì đó, nhưng một đàng như thể lại không muốn tiết lộ điều ấy cho tôi. Khi hiểu ra, tôi bắt đầu năn nỉ Mẹ hãy cho tôi biết và hãy thương nhìn tôi. Lúc đó, Mẹ mới nhìn tôi với một nụ cười đôn hậu và nói: ‘Con sắp phải trải qua những đau khổ do một cơn bệnh và các bác sĩ; con cũng sẽ phải đau khổ nhiều vì bức hình lòng thương xót, nhưng con đừng sợ hãi gì cả’. Hôm sau, tôi ngã bệnh và rất đau đớn, đúng như Mẹ Thiên Chúa đã nói với tôi. Nhưng linh hồn tôi đã sẵn sàng trước những đau khổ này. Đau khổ là bạn đồng hành thường xuyên của cuộc sống tôi” (NK, 316).

Con biết rằng, giống như một bà mẹ tốt lành, Mẹ luôn theo dõi, săn sóc và gần gũi con cái mình, như Faustina, con “phó mình cho sự che chở đặc biệt của Mẹ. Chỉ có Mẹ luôn ở với tôi. Mẹ như một hiền mẫu, để ý đến mọi thử thách và mọi cố gắng của tôi” (NK, 798).

• Mẹ của Niềm Tín Thác

Mẹ yêu dấu của con,

Đức Giêsu đã truyền cho chị thánh Faustina ghi dưới bức hình lòng thương xót, hàng chữ: “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa”. Ngày nào con cũng cầu nguyện như thế trước linh ảnh lòng thương xót, thế nhưng lòng tín thác của con yếu đuối mong manh lắm Mẹ ơi. Nhìn lên Mẹ, con thấy quả thật Mẹ là gương mẫu của niềm tín thác trọn vẹn nơi Thiên Chúa, nghĩa là Mẹ luôn thực hiện thánh ý Chúa, và bày tỏ lòng thương xót đối với mọi người.

Faustina thấy rõ: “Tâm hồn Mẹ nhớ nhưng Chúa Giêsu bằng tất cả sức mãnh liệt của tình yêu Mẹ. Nhưng Mẹ vẫn bình thản và kết hợp với thánh ý Chúa đến độ không cái động nào trong Trái Tim Mẹ mà không theo những gì Chúa muốn” (NK,1710) và từ đó con thấy mình cũng phải như Faustina hiểu ra rằng tín thác nơi Chúa là “phải chấp nhận thánh ý Chúa trong mọi sự” (NK, 1437), ngay cho dù “một lưỡi gươm bạo tàn đã xuyên thấu tâm hồn thánh thiện của Mẹ. Ngoại trừ Thiên Chúa, không ai biết được nỗi thống khổ của Mẹ. Tâm hồn Mẹ không vỡ tan; một tâm hồn kiên cường vì kết hợp với Chúa Giêsu” (NK, 915).

Xin Mẹ cho con biết noi gương Mẹ, kết hợp tâm hồn với Chúa Giêsu, chỉ có thế, con mới chịu đựng mọi thử thách gian truân, và những hy sinh nhỏ bé của con mới làm thỏa lòng Chúa. Xin Mẹ bảo toàn tâm hồn con, đừng bao giờ để con thất đảm sợ sệt trước những lưỡi gươm đau khổ. Lưỡi gươm đâm thấu trái tim là những lời nói vô tội vạ, đàm tiếu, chế nhạo, mỉa mai, phê bình, chỉ trích, lên án, loại trừ... Miệng lưỡi thể gian là những lưỡi gươm bạo tàn, nhưng Chúa Giêsu đã nói với Faustina: “Con đừng ngạc nhiên vì đôi khi bị tố cáo bất công. Chính Cha từng uống chén đau khổ bất công này trước vì yêu con” (NK, 289). Đã có lúc con phải than lên như Faustina: “Lạy Chúa Giêsu, đau đớn cho linh hồn biết bao khi lúc nào cũng cố gắng sống thành thực hết mình mà lại bị vu cáo là giả hình và bị đối xử trong ngờ vực. Lạy Chúa Giêsu, Chúa cũng đã

chịu cảnh như vậy để làm thỏa lòng Chúa Cha” (NK, 200).

Những đau khổ con đang chịu khi đi loan truyền lòng Chúa thương xót cũng chỉ mình Chúa biết mà thôi. Như Faustina, con sẽ cảm tạ Chúa vì mọi xỉ nhục và con sẽ cầu nguyện đặc biệt cho những ai đã cho con cơ hội chịu xỉ nhục. Con sẽ hiến dâng bản thân vì lợi ích các linh hồn. Con không so đo cái giá phải trả trước bất kỳ một hy sinh nào. Như một tấm thảm, con sẽ hạ mình dưới chân anh em, không những để họ dẫm lên, mà còn lau chân nữa. Chỗ của con là ở dưới chân mọi người. Con sẽ cố gắng hết mình để đạt cho kỳ được địa vị ấy mà không cho người khác nhận ra. Chỉ mình Thiên Chúa thấy là đủ! (NK, 243).

Thưa Mẹ,

Mẹ không chỉ là gương mẫu của niềm tin thác trọn vẹn nơi Thiên Chúa qua lời Xin Vâng trong ngày Truyền Tin và được duy trì đến giây phút cuộc khổ nạn của Con Mẹ trên đồi Gôngôta, nhưng Mẹ còn là gương mẫu về mọi nhân đức. Chính từ Mẹ, mà con học được cách yêu mến các linh hồn, và cách chịu đựng những hy sinh để cứu độ họ.

Mẹ luôn khuyến khích con trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa như Mẹ nói với Faustina: “Mẹ hết lời đề nghị con hãy trung thành chu toàn mọi ước muốn của Thiên Chúa, bởi vì đó là điều làm thỏa nguyện ánh nhìn thánh thiện của Người nhất. Mẹ hết lòng ước mong con hãy trỗi vượt trong việc trung thành chu toàn thánh ý Thiên Chúa. Con hãy đặt thánh ý Thiên

Chúa trước tất cả mọi hy sinh và của lễ toàn thiêu” (NK, 1244). Mẹ hướng dẫn con biết chấp nhận như một đứa trẻ tất cả những yêu cầu của Thiên Chúa và đừng thất vọng, nếu không sẽ không đẹp lòng Thiên Chúa (NK, 529).

Mẹ cho con biết không thể tách rời việc trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa với đau khổ và thập giá, bất cứ ai đều không thể tránh khỏi: “Con hãy biết rằng mặc dù Mẹ đã được nâng lên làm Mẹ Thiên Chúa, nhưng bầy lười guom vẫn xuyên thấu trái tim Mẹ” (NK, 786). Mẹ là Mẹ Thiên Chúa mà còn phải chịu đau khổ như lười guom xuyên thấu trái tim, thì con là kẻ tội lỗi mọn hèn làm sao thoát khỏi khổ đau.

Mẹ dạy cho con biết đừng phớt lờ, cũng đừng tránh né thập giá, nhưng phải luôn chấp nhận thập giá, vì thập giá là một phần của kế hoạch cứu độ. “Trong những đau khổ bản thân, tôi không kiếm tìm sự trợ giúp từ các thụ tạo, vì Thiên Chúa là mọi sự cho tôi. Tuy nhiên, nhiều lần dường như Thiên Chúa cũng không nghe tiếng tôi. Tôi tự trang bị cho mình bằng đức nhẫn nại và thinh lặng, như một bồ câu mẹ không thở than hay cay đắng khi bầy con bị đem đi khỏi. Tôi muốn bay vút vào giữa nguồn nóng của thái dương, chứ không muốn dừng lại giữa những luồng hơi của nó. Tôi sẽ không mỏi mệt, vì Chúa là nơi tôi nương tựa, là nguồn sức mạnh của tôi!” (NK, 209)

Mẹ chỉ cho con thấy rõ sứ mạng tông đồ Chúa trao phó cho con là loan truyền Lòng Chúa Thương Xót cho toàn thế giới để chuẩn bị cho việc Đức Kitô đến lần thứ hai. Mẹ vạch ra cho

con thấy vai trò quan trọng nhất của sứ vụ này: “Mẹ đã trao tặng Đáng Cứu Độ cho thế giới; còn đối với con, con phải nói với thế giới về lòng thương xót cao cả của Người, và chuẩn bị cho thế giới về việc Người đến lần thứ hai... Con hãy nói với các linh hồn về lòng thương xót cao cả này, trong khi vẫn còn thời gian để (ban) lòng thương xót. Nếu bây giờ con giữ im lặng, thì con sẽ phải trả lời cho một số rất lớn các linh hồn trong cái ngày khủng khiếp đó” (NK, 635). Để con khỏi lo lắng sợ hãi, sau những lời cảnh báo nhắc nhở, Mẹ trấn an: “Con đừng sợ hãi gì cả. Hãy trung thành cho đến giây phút cuối cùng. Mẹ đồng cảm với con” (NK, 635).

Bốn phận của con là nài xin lòng thương xót của Thiên Chúa cho toàn thể thế giới. Trong sứ mạng này, Mẹ như tấm gương về đời sống âm thầm và không ngừng chuyển cầu: “Lối sống của con phải trở nên giống như lối sống của Mẹ: tĩnh lặng và âm thầm, không ngừng kết hiệp với Thiên Chúa, khẩn cầu cho nhân loại và chuẩn bị cho thế giới về việc Thiên Chúa đến lần thứ hai” (NK, 625).

Mẹ nhắc con một số nguyên tắc cơ bản về lối sống với Thiên Chúa là thực hiện thánh ý Thiên Chúa như một cách diễn tả niềm tín thác và tình yêu đối với Người; lòng thương xót đối với người lân cận; và yêu mến thập giá, vì thập giá xác định mức độ kết hiệp của linh hồn với Thiên Chúa và kết quả của hoạt động tông đồ.

Mẹ ơi,

Để thực hiện được như vậy, con phải thường xuyên cầu xin Mẹ những ơn cần thiết như Faustina đã ghi: “Tôi sốt sắng cầu xin Mẹ Thiên Chúa cầu bầu cho tôi ơn trung thành với những linh ứng nội tâm này và trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa” (NK,170); “Tôi đang sống dưới tấm áo choàng trinh khiết của Mẹ Thiên Chúa. Mẹ vẫn bảo vệ và hướng dẫn tôi. Tôi khá an bình, gần gũi với Trái Tim Vô Nhiễm Mẹ. Vì tôi rất yếu đuối và không có kinh nghiệm, nên tôi ghì thật chặt vào Trái Tim Mẹ, như một đứa trẻ nhỏ” (NK, 1097).

Vâng, con xin được ghì chặt vào Mẹ như một đứa con thơ, noi gương Mẹ và làm theo lời Mẹ, nhờ đó con càng được kết hiệp với Đức Giêsu như Faustina đã cảm nghiệm: “Càng noi gương Mẹ Thiên Chúa, thì tôi càng được hiểu biết Thiên Chúa hơn” (NK, 843, 161).

Mẹ yêu dấu,

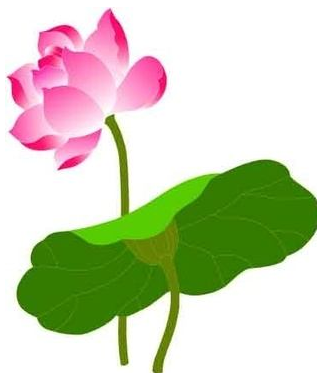
Lòng sùng kính Mẹ Sầu Bi-Mẹ Thương Xót của con không phải là một hình thức đạo đức tình cảm hời hợt chóng qua, nhưng lòng sùng kính ấy đưa con đến việc noi gương Mẹ. Con học nơi Mẹ cách chiêm niệm mẫu nhiệm Lòng Chúa Thương Xót trong đời sống hằng ngày, để trọn niềm tin thác nơi Thiên Chúa và bày tỏ lòng thương xót đối với mọi người, dù trong tĩnh lặng và âm thầm như Mẹ nhưng vẫn góp phần hiệu quả vào sứ vụ cứu độ của Đức Giêsu.

Đứa con của Mẹ

Lm. Giuse Trần Đình Long
Giáo Điểm Tin Mừng - Nhà Bè

*góc nhỏ: nhân ngày Vu lan

HIẾU OI



Hiếu thảo với cha mẹ không phải là nghĩa vụ mà là quyền lợi đem lại hạnh phúc cho chính đứa con. Không có bất hạnh nào to lớn bằng nỗi đau mất cha mẹ, nên khi cha mẹ còn sống hãy vì cha mẹ mà hạnh phúc. Báo hiếu hay nhất là bản thân đứa con tu tập để cha mẹ không phải lo lắng đau khổ vì đứa con, sau đó nuôi dưỡng và chăm sóc cha mẹ hết lòng, đồng thời nguyện cho cha mẹ cũng biết tu tập giải thoát. Mùa xuân không đến từ nơi xa xôi mà đến từ quê nhà, từ gia đình, từ cha mẹ. Không có gì đo lường bằng tình cha tình mẹ và dù có đi xa vạn dặm cũng không thể nào tìm được thứ tình cảm nào to lớn như vậy.

Đứa con có hiếu luôn có mặt cho cha mẹ của mình, không phải đi làm xa, kiếm nhiều tiền và mua cho cha mẹ nhà cao cửa rộng, quần áo xum xuê, thức ăn ê hề. Cung phụng cha mẹ bằng tinh thần và sự có mặt của đứa con là niềm vui mà cha mẹ chờ mong nhất. Lắng nghe và hỏi ý kiến cha mẹ bày tỏ thái độ cung kính, ôn hòa, tôn trọng và yêu thương. Khi còn nhỏ, đứa trẻ thường được hỏi thương cha mẹ để đâu, đứa trẻ sung sướng trả lời, thương cha mẹ con để trên đầu. Mái đầu là khu vực thiêng liêng nhất, là nơi cha mẹ ngự trị, đứa con tôn thờ cha mẹ trên đầu của mình.

Trong việc Báo Hiếu Mẹ Cha, Đức Chúa, đức Phật đều dạy rằng dù cho chịu khổ trăm ngàn kiếp hy sinh vì cha mẹ

cũng không thể nào trả hết công ơn sinh thành và nuôi dưỡng của cha mẹ. Vì vậy báo hiếu cho cha mẹ không bao giờ là đủ cả, kể cả sinh mạng này do cha mẹ trao cho, nên phải biết trân quý và gìn giữ nó. Do nhân duyên được sống chung trong một gia đình nên phải trân quý mỗi quan hệ gia đình. Nhiều người mãi lo cho cuộc sống riêng mà quên đi phụng dưỡng cha mẹ. Khi còn nhỏ ở với cha mẹ, lớn lên lo ăn học, đến khi ra trường lại lập gia đình sớm và lo cho gia đình mình, cha mẹ vì thế ít có cơ hội được phụng dưỡng. Đến khi biết làm cha mẹ thì cha mẹ đã qua đời.

Muốn hiếu thảo với cha mẹ thì hiếu thảo ngay bây giờ, không có đợi khi kiếm được tiền mới nghĩ đến chuyện đó. Tôi có một học trò nói rằng bản thân muốn học giỏi, làm việc kiếm nhiều tiền để sau này chu cấp cho cha mẹ đầy đủ vật chất tiện nghi và xem đó là cách báo hiếu. Cha mẹ đâu cần đứa con trả nợ mà chỉ muốn đứa con thực sự đàng hoàng và biết lo cho bản thân. Nếu muốn hiếu thảo thì hiếu thảo ngay bây giờ và việc này không có đợi tuổi, khi còn nhỏ vừa mới năm tuổi thôi, đứa con đã có thể báo hiếu được rồi.

Thương thì phải nói ra, gặp cha mẹ và nói một cách chân tình với đấng sinh thành rằng con thương cha mẹ lắm. Nhưng nói không chưa đủ mà phải hành động cụ thể. Đâu phải làm những gì cao siêu, mời một tách trà, hỏi thăm sức khỏe, đỡ đần công việc, bên cạnh cha mẹ mỗi khi họ cần đến. Một người khi đã 70 hay 80 tuổi vẫn cảm thấy thấm thía nỗi đau mất cha mẹ, cho nên lúc cha mẹ còn sống hãy cứ sung sướng và vui đi vì chẳng có gì bao la bằng tình mẹ và mệnh mệnh như tình cha.

*Bạn đọc thường xuyên của tập san Nhờ Mẹ...
(Phật tử Minh Tâm)*

**Con đã xúc động đến nỗi không thể không thốt lên những cảm xúc của mình. Giáo Điểm của chúng ta đang có chủ đề về "Niềm Vui Gia Đình", con xin viết tặng CDLCTX vài dòng thơ con vừa làm xong:*

Vẫn còn niềm tin

T
rái đất này còn niềm tin, tin thác
Hay chỉ toàn là bội bạc, ghét ghen ?
Dòng máu hận thù, một trái tim đen
Lòng nhân ái như ngọn đèn trước gió.
Vợ chồng với nhau, một đời gắn bó
Vây mà giờ đây ruộng bỏ, chổi từ.
Lời nguyện thề giống lời "cá tháng tư " *
Thế là hết... coi như tình dĩ vãng !
Mẹ mang thai đủ mười ngày chín tháng
Nặng nhọc, ưu phiền ,tối sáng cầu xin...
Mong con ra đời, nhìn rõ sinh linh
Ôi vui sướng , quên mình vừa vượt cạn !
Con lớn lên, học hành cùng chúng bạn
Song thân vất vả, năm tháng lớn khôn.
Dạy bảo con giữ thể xác, linh hồn
Cho rạng rỡ tông môn, là con Chúa .
Dựng vợ gả chồng xứng đôi vừa lứa
Kiến tạo ruộng vườn ,nhà cửa mưu sinh.
Vây mà giờ đây - bất hiếu, phụ tình
Cậy của cải, ra mặt khinh phụ mẫu.
Hãy nghĩ lại : nhìn lên Cha - làm dấu
Tự hồi sửa mình - điều xấu tránh xa.
Uống nước nhớ nguồn - lòng mẹ bao la
Ánh mắt bao dung - tình cha chan chứa.
Gục đầu ăn năn, đôi dòng lệ ứa
Con nay trở về, nhóp nhúa , tanh hôi.
Lạy Mẹ khoan nhân ,con biết lỗi rồi
Lòng Thương Xót Chúa cuốn trôi, rửa sạch...

**Lễ Suy tôn Thánh Giá 14/9*

LÒNG THƯƠNG XÓT **và Thập Giá nơi Thánh Faustina**



Nữ tu Faustina viết trong Nhật ký của mình: Ngay từ đầu đời sống tu trì, nỗi đau khổ và những nghịch cảnh đã làm cho tôi khiếp sợ và chán nản (Nhật ký 65). Điều này chứng tỏ rằng chị cũng rất quen thuộc với câu hỏi về ý nghĩa của đau khổ và vị trí của nỗi đau khổ

trong đời sống con người. Nữ tu Faustina phải giải quyết câu hỏi về thập giá, sao cho chị sẽ không sụp đổ dưới gánh nặng của nỗi đau khổ, vốn luôn đầy rẫy trong đời sống của chị.

Trong giai đoạn đầu đời sống tu trì của Nữ tu Faustina, chị đã mắc phải chứng bệnh lao, lại không được chẩn đoán chính xác từ giai đoạn đầu. Do không điều trị được, nên chứng bệnh này dần dần khiến cho cơ thể chị hoàn toàn bị suy kiệt, và là nguyên nhân gây ra những nỗi đau đớn quần quai trong cơ thể mà Nữ tu Faustina đã can đảm chịu đựng, ngay cả trong khi chị thực hiện các bổn phận nặng nề hằng ngày của mình. Chứng bệnh lao không được chẩn đoán từ đầu này không chỉ ảnh hưởng bất lợi đến sức khỏe của Nữ tu

Faustina, ngoài ra, nó còn gây thêm những nỗi đau khổ tinh thần mà chị đã phải chịu đựng. Kể từ lúc đó, Nữ tu Faustina liên tục bị nghi ngờ là cố tình cường điệu tình trạng đau yếu và lẩn tránh những việc bổn phận của mình. Chúng ta đọc được trong các tài liệu lưu trữ: Liên quan đến sức khỏe yếu đuối của Nữ tu Faustina, chị có vấn đề với các nữ tu khác, họ bắt đầu đổ lỗi cho chị là chị không có khả năng làm việc hiệu quả như các nữ tu khỏe mạnh khác. Nữ tu Faustina biết về việc này, tuy nhiên, chị không bao giờ than phiền hoặc cố gắng giải thích bất cứ điều gì. Đây là bước khởi đầu của giai đoạn tử đạo âm thầm, mà Nữ tu Faustina viết trong Nhật ký của chị: Khi Thiên Chúa không làm cho chết và cũng không ban sức khỏe, và khi tình trạng này kéo dài suốt nhiều năm, thì mọi người trở nên quen thuộc với nó, và coi như người đó không hề bị đau yếu. Sau đó, bắt đầu hàng loạt những nỗi đau khổ

âm thầm. Chỉ một mình Thiên Chúa biết rằng linh hồn đó thực hiện biết bao hy sinh (Nhật ký 1509). Bất cứ khi nào Nữ tu Faustina cảm thấy nỗi đau đón tạm thời thuyên giảm hoặc dịu bớt, thì chị đều đảm nhận những bổn phận hằng ngày của mình, trong khi vẫn duy trì thái độ điềm tĩnh. Đối với các nữ tu bạn, thì đây là một dấu hiệu rằng dường như chị có sức khỏe tốt, trong khi đối với Nữ tu Faustina, đây chỉ là một cơ hội khác để gia tăng những hy sinh của chị: Khi chúng ta bị đau yếu hoặc bệnh tật, thì chúng ta vẫn phải liên tục cố gắng để đủ tiêu chuẩn, so với việc mà những người khác đang làm như một vấn đề-tất nhiên. Nhưng ngay cả những điều như là vấn đề-tất nhiên đó vẫn không phải lúc nào cũng giải quyết được (Nhật ký 1310).

Những chứng từ của các nữ tu bạn dường như hoàn tất bức tranh này: Trong tình trạng đau yếu, bao lâu chị Faustina chưa bị

liệt giường, thì chị không chịu bỏ cuộc, chị vẫn tiếp tục những bồn bồn bình thường, chị cố gắng thực hiện những nhiệm vụ của mình hết sức có thể được. Tinh thần thanh thản, êm dịu và điềm tĩnh của chị, cùng với những khó khăn đồng thời, kết hợp với cơ thể đau yếu quả thật đáng kinh ngạc. Chị không bao giờ than phiền, bất kể sự kiện nhiều khi sức khỏe của chị trở nên yếu đi. Chị không bao giờ để cho bất cứ ai biết được tình trạng mà chị đang chịu đựng, tới mức độ ngay cả các bề trên cũng không ý thức được tình trạng sức khỏe của chị như thế nào.

Mùa thu năm 1934, mọi người đều biết sự kiện là Nữ tu Faustina đã chịu đựng chứng bệnh lao trầm trọng thêm. Theo ý kiến của bác sĩ, chắc hẳn chứng bệnh này đã gây tác hại cho cơ thể chị suốt một thời gian dài và phá hủy hai lá phổi của chị, nó còn lan tới cả hệ tiêu hóa nữa. Những nỗi đau đớn do chứng bệnh này gây ra đòi hỏi sự anh hùng đặc biệt từ

phía Nữ tu Faustina, vì chúng biểu thị dưới hình thức cơn đau cấp tính; ngoài ra, chị còn không thể tuân theo chế độ ăn uống bình thường: Tất cả các món nào có nhiều gia vị đều gây cho tôi nỗi đau rất lớn, đến nỗi tôi đã trải qua những đêm quần quai trong đau đớn và nước mắt, vì các tội nhân (Nhật ký 1428). Chị viết: Tôi cảm thấy những nỗi đau buốt thật kỳ lạ lan ra cả ngực, thậm chí tôi không thể cử động được bàn tay mình nữa. Một đêm, tôi đã phải nằm hoàn toàn bất động, dường như thể nếu tôi nhúc nhích, thì tất cả mọi thứ trong lá phổi tôi đều sẽ bị rách toang. Đêm hôm đó thật bất tận. Tôi kết hiệp với Chúa Giêsu chịu Đóng đinh, và tôi cầu khẩn Cha trên trời thay cho các tội nhân. Người ta nói rằng chứng bệnh phổi không gây ra những cơn đau buốt như vậy, nhưng tôi lại liên tục chịu đựng những cơn đau buốt này (Nhật ký 1201). Chúng ta đọc một đoạn khác trong Nhật ký: Cơ thể tôi liên tục đau đớn. Tôi đang ở trên

thập giá với Chúa Giêsu (...). Những nỗi đau này rất sâu sắc và trầm trọng, đến nỗi chúng còn khiến tôi mất cả ý thức. Khi chúng làm cho tôi bị lả đi, thì tôi lại vã mồ hôi lạnh, sau đó, dần dần những cơn đau này mới bắt đầu hết. Đôi khi, những cơn đau này kéo dài suốt ba giờ hoặc lâu hơn nữa. (Nhật ký 1633).



Ngay cả trong những tháng cuối cùng của cuộc đời Nữ tu Faustina, khi cơ thể chị đã hoàn toàn tiêu tụy và suy kiệt do bệnh tật, chị vẫn đảm nhận những nỗ lực anh hùng trong việc tham gia vào đời sống của Nhà dòng, và chị tránh hết sức có thể để không trở thành gánh nặng đối với bất cứ ai; chị cũng không bao giờ đòi hỏi để được bớt đi những bổn phận nào đó, và

chị không bao giờ tỏ ra đổ kỵ chống lại bất cứ ai. Chị viết trong Nhật ký: Con vẫn tham gia đời sống chung của Nhà dòng. Con đang thực hiện những nỗ lực lớn, con biết rằng chỉ vì một mình Chúa thôi, lạy Chúa Giêsu. Hôm nay, trong nhà cơm, con nghĩ rằng con sẽ không sống nổi cho đến cuối bữa ăn. Từng miếng ăn đều làm cho cực kỳ đau đớn (Nhật ký 1554). Khi đến thăm Nữ tu Faustina, các nữ tu bạn đều rất ấn tượng trước vẻ bình tĩnh và kiên cường của chị khi chịu đựng đau khổ. Các nữ tu nhớ lại: Trong lần cuối cùng chị Faustina bị bệnh nặng, chị vẫn rất bình tĩnh; chị tin tưởng vào Thiên Chúa, và chị không có những mong ước hoặc khao khát gì đặc biệt. Chị hoàn toàn phó thác cho thánh ý Thiên Chúa. Khi đến thăm chị, không nữ tu nào nghe thấy một lời than phiền từ chị; chị không bao giờ nói về chính mình. Chị không đòi hỏi bất cứ điều gì cho bản thân. Khi được hỏi chị có đau đớn nhiều không,

thì chị trả lời: “Có, em đau đón lắm, nhưng em rất bằng lòng với cơn đau này”.

Ngoài những nỗi đau đón quần quai trong cơ thể, Nữ tu Faustina còn trải nghiệm nỗi đau khổ do các vấn đề khác nhau hằng ngày, công việc, những xung đột cá nhân, những khác biệt về mức độ đời sống thiêng liêng và văn hóa cá nhân của những người chung quanh. Đôi khi, gánh nặng của đời sống chung đè nặng lên chị. Gánh nặng này liên kết với những nhận thức sai, hiểu lầm, chỉ trích, tố cáo sai, bất công, hoặc ác ý rõ rệt. Ôi lạy Chúa Giêsu của con, Chúa biết đời sống cộng đoàn khó khăn như thế nào, biết bao hiểu lầm và nhận thức sai, bất kể đôi khi, cả hai bên đều có thiện chí tốt lành nhất. Nhưng đó là mầu nhiệm của Chúa, ôi lạy Chúa (Nhật ký 720). Nữ tu Faustina không che giấu sự kiện rằng nỗi đau khổ mà chị trải nghiệm từ những người khác đôi khi rất đau đớn; nỗi đau khổ này gây tổn thương rất sâu xa đối với

chị: Để thanh luyện một linh hồn, Chúa Giêsu sử dụng bất cứ công cụ nào Người thích. Linh hồn tôi chịu đựng một sự bỏ rơi hoàn toàn từ phía các thụ tạo; những ý định tốt đẹp nhất của tôi đều bị các nữ tu giải thích sai (...), đây là một kiểu đau khổ gây đau đớn nhất; nhưng Thiên Chúa cho phép nó xảy ra, và chúng ta phải chấp nhận nó (Nhật ký 38).

Cuộc đời Nữ tu Faustina mòn mỏi trong thử thách gặt gao của đau khổ. Chị bị ném trải đủ mọi loại đau khổ: nỗi cay đắng của những cảm giác bị tổn thương, những nỗi đau khổ của cơ thể nhức nhối, cũng như những dẫn vật của tinh thần khổ sở, bị nhận chìm trong bóng tối. Một thời gian của nỗi đau khổ tinh thần đặc biệt gây buồn phiền là kinh nghiệm về cái gọi là "đêm tối đức tin" mà Nữ tu Faustina đã trải nghiệm trong tập viện. Chị mô tả kinh nghiệm này như một nỗi dẫn vật rất giống với nỗi dẫn vật mà các linh hồn bị đày xuống địa ngục

chịu đựng. Những nỗi đau khổ của "đêm tối đức tin" càng gia tăng trong những năm cuối đời của Nữ tu Faustina. Chị viết: Bóng tối của linh hồn: Chúa đã ẩn giấu chính Người, và tôi hoàn toàn cô độc, hoàn toàn cô độc. Tâm trí tôi trở nên rất mờ mịt, đến nỗi tôi chỉ nhận thấy những ý nghĩ kỳ quặc về bản thân. (...) Những chước cám dỗ thật khủng khiếp dồn dập tấn công tôi. (...) Tôi không bao giờ nghĩ rằng nỗi đau khổ như vậy có thể tồn tại. Vô nghĩa: Đó chính là thực tại (Nhật ký 1558). Ở một chỗ khác, chị viết thật đơn giản và chân thành về những nỗi đau khổ nội tâm lớn lao và tình trạng khô khan nguội lạnh gây khổ tâm: Hôm nay, tôi cảm thấy buồn phiền trong tâm hồn, mà tôi không biết giải thích như thế nào ngay cả đối với bản thân. Tôi muốn che giấu mọi người và kêu lên không ngừng. Không ai hiểu được một tâm hồn bị thương tích vì tình yêu, và khi trong thâm tâm, trái tim cảm thấy mình

bị bỏ rơi, thì không ai có thể an ủi nó được (Nhật ký 943). Mặc dù Nữ tu Faustina không bộc lộ nỗi đau khổ, đặc biệt những nỗi khổ tâm của mình, nhưng khi quan sát nó gần hơn, thì các nữ tu vẫn có thể nhận thấy các cuộc đấu tranh tinh thần của chị: Chị Faustina luôn luôn có khả năng giữ bình tĩnh giữa những khó khăn bên trong và bên ngoài. Từ một hồi tưởng rõ hơn, chúng tôi có thể suy luận được sự kiện là chị đang trải qua một số khó khăn nội tâm. Đôi khi, chúng tôi có cảm tưởng là chị bị tan nát nội tâm, nhưng chị vẫn không bao giờ than phiền.

Nữ tu Faustina không tự giới hạn vào việc chấp nhận những nỗi đau khổ mà Chúa gửi đến, và chị phải chịu đựng dù muốn hay không; với sự tự do hoàn toàn trong nội tâm, chị cũng chấp nhận cả những nỗi đau khổ bổ sung, bằng cách tự mang trên mình những chước cám dỗ và tội lỗi của những người khác, với ý định cầu khẩn cho họ ơn hoán cải.

Chúng ta đọc trong Nhật ký của chị: Có lần, tôi tự mang lấy một chước cám dỗ khủng khiếp mà một trong các sinh viên của chúng tôi tại nhà Warsaw đang trải qua. Đó là chước cám dỗ tự tử. Tôi đã đau khổ trong suốt bảy ngày, và sau bảy ngày, Chúa Giêsu đã ban cho sinh viên đó ơn mà tôi đang cầu xin, sau đó, nỗi đau khổ của tôi cũng chấm dứt. Đây là một nỗi đau khổ lớn lao. Tôi vẫn thường tự mang lấy những dẫn vật nơi các sinh viên của chúng tôi (Nhật ký 192). Một đoạn khác trong Nhật ký của chị: Nhân dịp tôi nhận thấy một vị tội tớ của Thiên Chúa trực tiếp có nguy cơ phạm một tội trọng, tôi bắt đầu cầu khẩn Thiên Chúa đủ lòng thương gửi xuống cho tôi tất cả những nỗi dày vò của hỏa ngục và tất cả những nỗi đau khổ mà Người muốn, để cho vị linh mục này được giải thoát khỏi cơ hội phạm tội. Chúa Giêsu đã nhận lời tôi, và ngay lúc đó, tôi cảm thấy như thể có một mao gai trên đầu tôi. Những cái gai nhọn

đâm thấu vào đầu tôi thật mạnh đến tận óc. Tình trạng này kéo dài suốt ba tiếng đồng hồ; vị tội tớ này của Thiên Chúa đã được ơn giải thoát khỏi tội lỗi, và linh hồn của linh mục này còn được củng cố nhờ một ân huệ đặc biệt của Thiên Chúa (Nhật ký 41).

Mô tả bao quát này về cuộc đời Nữ tu Faustina đưa chúng ta đến kết luận rằng đây là một chuỗi đau khổ cực kỳ. Đồng thời, xuất hiện câu hỏi rằng cuộc đời con người có thể chịu đựng một số lượng nỗi đau khô như vậy hay không. Làm sao một người có thể chịu đựng gánh nặng của quá nhiều nỗi đau khổ đến thế? Chúng ta có thể giải thích thế nào về sự kiện Nữ tu Faustina có khả năng chịu đau khổ quá nhiều, và chị đã không từ bỏ Golgotha (con đường thập giá) của mình, nhưng vẫn dang hiến toàn bộ con người mình để chịu đóng đinh? Chị trả lời ngắn gọn: Nỗi đau khổ là một ân huệ cao cả. Thông qua nỗi đau khổ, linh hồn trở

nên giống Đấng Cứu Độ; trong nỗi đau khổ, tình yêu trở nên kết tinh (Nhật ký 57). Vì thế, Nữ tu Faustina không coi nỗi đau khổ như một gánh nặng vô lý mà chúng ta nên tránh né; trái lại, chị coi nỗi đau khổ như một ân huệ làm cho chúng ta trở nên giống Đức Kitô nhất và thanh luyện tình yêu. Nữ tu Faustina biết rằng tình yêu đích thực đối với Thiên Chúa được đo lường bằng khả năng chịu đau khổ vì Người. Do đó, chị đã xác nhận bằng sự đơn sơ của một đứa trẻ: Ôi lạy Chúa Giêsu của con, con hiểu rõ rằng giống như một căn bệnh được đo lường bằng nhiệt kế, và một cơn sốt cao nói cho chúng ta biết về tình trạng trầm trọng của căn bệnh, cũng vậy, trong đời sống thiêng liêng, nỗi đau khổ chính là nhiệt kế đo lường tình yêu đối với Thiên Chúa nơi một linh hồn (Nhật ký 774). Chị hiểu rất rõ rằng trong chiều kích trần thế, tình yêu luôn luôn được liên kết với nỗi đau khổ, và chị trải nghiệm sự thật này trong

chính cuộc đời mình. Tình yêu và nỗi đau khổ được liên kết trong tâm hồn tôi (Nhật ký 1050). Chị cũng biết rằng mọi tình yêu đích thực đều có khả năng từ bỏ bản thân mình vì người khác, vì thế, tình yêu tự nuôi dưỡng bằng sự hy sinh; do đó, chị xác nhận: Tình hoa của tình yêu chính là hy sinh và đau khổ (Nhật ký 1103).

Kinh nghiệm về tình yêu của Đấng Chịu Đóng đinh rất mạnh mẽ và sâu xa bên trong chị, đến nỗi chị cảm thấy có bốn phận phải đáp lại tình yêu này, bằng cách tuyệt đối mong muốn được trở nên giống như Người thông qua nỗi đau khổ. Nữ tu Faustina hiểu rằng tình yêu thì mong ước trở nên giống như người yêu, và tình yêu mong ước đi vào người yêu. Vì Người yêu của chị là một Đấng chịu đau khổ, nên chị cũng phải đau khổ hầu trở nên giống Đức Giêsu. Đó là lý do tại sao chị ý thức và sẵn sàng đương đầu với nỗi đau khổ; chị coi nỗi đau khổ như phần chia sẻ

sống động của chị trong nỗi đau khổ của Đức Giêsu. Ôi lạy Chúa Kitô chịu đau khổ, con sắp được gặp Chúa. Vì con là Hiền Thê của Chúa, nên con phải trở nên giống Chúa. Chiếc áo choàng ô nhục của Chúa cũng phải bao trùm con. Ôi lạy Chúa Kitô, Chúa biết con mong ước mãnh liệt thế nào trong việc trở nên giống Chúa. Xin cho toàn bộ Cuộc Khổ Nạn của Chúa có thể trở thành số phận của con. Xin cho toàn bộ nỗi đau khổ của Chúa tuôn đổ vào tâm hồn con. Con tin rằng Chúa sẽ hoàn tất điều này nơi con, theo cách thức nào Chúa nhận thấy là phù hợp nhất đối với Chúa (Nhật ký 1418).

Chúng ta phải đứng rất gần thập giá, sao cho chúng ta không bị đè bẹp dưới gánh nặng của đau khổ, sao cho nỗi đau khổ sẽ không biến thành một tiếng kêu thất vọng và nổi loạn. Nữ tu Faustina hiểu rằng nếu không có Đức Kitô, thì nỗi đau khổ có thể phá hủy và tiêu diệt con người. Tuy nhiên, chị

hiểu rằng mẫu nhiệm thập giá đã trở thành sức mạnh của chị, ngay cả giữa những nỗi đau khổ lớn lao nhất. Vì thế, chị viết: Ôi lạy Chúa Giêsu, nếu không có Chúa, thì nỗi đau khổ sẽ thực sự khủng khiếp đến thế nào.



Nhưng lạy Chúa Giêsu, chính Chúa đã giang tay trên thập giá, Chúa vẫn ban cho con sức mạnh và luôn luôn gần gũi những kẻ đau khổ. Các thụ tạo sẽ bỏ rơi con người trong nỗi đau khổ của họ, nhưng lạy Chúa, Chúa vẫn trung thành (Nhật ký 1508). Đối với Nữ tu Faustina, thập giá chính là hiệu kỳ chiến thắng, là điều chắc chắn của sự bền chí, và là nguồn sức mạnh mà từ đó chị nhận được sức mạnh thiêng liêng: Lạy Chúa Giêsu, nếu Chúa không nâng

đỡ con, thì con sẽ không có khả năng chịu đựng được quá nhiều nỗi đau khổ. Nhưng sức mạnh của ân huệ Chúa vẫn bảo vệ con ở một mức độ cao hơn, và làm cho những nỗi đau khổ của con trở nên xứng đáng. Chúa luôn ban cho con sức mạnh để tiến tới và đạt được Nước Trời, hầu con dành tình yêu thương trong tâm hồn con cho những kẻ mà con phải chịu đựng những điều bất lợi và coi thường. Nhờ ân huệ Chúa, con có thể làm được tất cả mọi sự (Nhật ký 1620).

Nữ tu Faustina không yêu mến nỗi đau khổ vì nỗi đau khổ; chị biết rằng giá trị đích thực của thập giá hệ tại ở sự hiện diện của Đức Giêsu trên đó. Nếu không có Người, thì thập giá vẫn mãi là một thứ đáng bị nguyên rủa và coi thường. Chị hiểu biết sâu xa về sự điên rồ của thập giá, và chị đánh giá cao tình yêu sâu xa của thập giá, vì Đức Giêsu. Chị có được phần chia sẻ của mình trong thập giá, chị biết rõ rằng thập

giá chính là nơi chắc chắn nhất để gặp gỡ Đức Giêsu, và là phương tiện hoàn hảo nhất để kết hiệp với Người. Chị viết: Ôi lay Chúa Giêsu của con, thật tốt đẹp biết bao khi con ở trên thập giá, nhưng phải là ở với Chúa! Với Chúa, tình yêu của con, linh hồn con liên tục bị kéo căng trên thập giá và đầy ắp nỗi cay đắng. Giấm chua và mật đắng chạm vào đôi môi con, nhưng thật tốt đẹp khi được như vậy, vì Thánh Tâm Chúa đầy nỗi cay đắng trong suốt cuộc đời Chúa, và để đáp lại tình yêu của Chúa, thì Chúa lại nhận được thói vô ơn bạc nghĩa. Chúa bị đau đớn như vậy, nhưng Chúa vẫn không hề hé môi than phiền, khi Chúa nói rằng Chúa đang tìm kiếm người nào đó an ủi Chúa, nhưng Chúa lại không tìm được bất cứ ai (Nhật ký 1609).

Nhờ hiểu biết về giá trị của nỗi đau khổ, nên Nữ tu Faustina luôn mở lòng ra để đón nhận nỗi đau khổ – luôn luôn và dưới mọi hình thức, mà không dè dặt và hạn

ché, không tiếc nuôi và phàn nàn. Chị viết: Ôi lạy Thiên Chúa của con, mặc dù những nỗi đau khổ của con thật nặng nề và kéo dài, nhưng con vẫn đón nhận chúng từ đôi tay Chúa, như những ân huệ cao quý. Con xin đón nhận tất cả những nỗi đau khổ, ngay cả những nỗi đau khổ mà những kẻ khác đã từ chối đón nhận. Lạy Chúa Giêsu của con, Chúa có thể đến với con cùng với tất cả mọi sự; con sẽ không từ chối Chúa bất cứ điều gì. Con chỉ cầu xin Chúa một điều: Xin ban cho con sức mạnh để chịu đựng đau khổ, và xin cho những nỗi đau khổ của con có thể trở nên xứng đáng. Đây là toàn bộ con người con; xin hãy làm cho con theo như Chúa muốn (Nhật ký 1795).

Đức Giêsu không chỉ dạy Nữ tu Faustina cách thức chịu đau khổ như thế nào, nhưng Người còn dạy cách làm sao để biến đổi nỗi đau khổ thành điều tốt đẹp, làm sao để rèn luyện lòng thương xót thông qua nỗi đau khổ.

Người cho chị thấy rằng nỗi đau khổ và hy sinh có thể trở thành một loại lòng thương xót cụ thể, mà Người định nghĩa là lòng thương xót trong tinh thần: Quả thật những món nợ mà thế gian đến hạn phải trả cho Ta thật khổng lồ; các linh hồn thanh sạch có thể thanh toán chúng bằng việc hy sinh, rèn luyện lòng thương xót trong tinh thần (Nhật ký 1767). Đức Giêsu dạy cho Nữ tu Faustina rằng các linh hồn lạc lối và sai lầm đều được hoán cải, nhờ nỗi đau khổ âm thầm của các linh hồn thanh sạch. Nỗi đau khổ là cái giá mà chúng ta phải trả cho việc người con hoang đàng trở về với Cha. Đức Giêsu nói: Nhờ lời cầu nguyện và nỗi đau khổ, con sẽ cứu được các linh hồn nhiều hơn, so với nhà truyền giáo nào chỉ thông qua các bài giảng và giáo huấn của họ mà thôi (Nhật ký 1767). Khi dường như đối với Nữ tu Faustina, nỗi đau khổ của chị có vẻ vô ích, và bản thân chị đã trở thành một gánh nặng đối với

những người chung quanh, thì Chúa lại nhắc nhở chị về giá trị không thể thay thế của nỗi đau khổ, mà các linh hồn khác có thể được hưởng lợi từ đó. Người dạy chị: Con không sống cho bản thân mình, nhưng sống cho các linh hồn, và các linh hồn khác có thể được hưởng lợi từ những nỗi đau khổ của con. Nỗi đau khổ kéo dài của con sẽ mang lại cho họ ánh sáng và sức mạnh để chấp nhận Thánh ý của Ta (Nhật ký 67). Chúa tiếp tục nhắc nhở Nữ tu Faustina: Ta cần đến những nỗi đau khổ của con để giải thoát các linh hồn (Nhật ký 1612).

Nữ tu Faustina bộc lộ cho chúng ta những động cơ sâu xa trong nỗi đau khổ của mình; chị giải thích rằng thông qua nỗi đau khổ, những việc hãm mình trong cơ thể và tinh thần phải trở thành một nguồn sự sống như thế nào, đối với những kẻ đã chết đi về mặt thiêng liêng như là hậu quả của tội lỗi. Chị ghi lại trong Nhật ký: Đêm hôm qua tôi rất đau

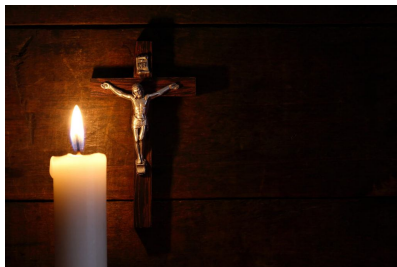
đớn, đến nỗi tôi nghĩ rằng đó là ngày cuối đời của mình. Các bác sĩ đều không thể chẩn đoán được chứng bệnh gì. Tôi cảm thấy như thể ruột gan tôi bị xé ra thành từng mảnh vụn, nhưng sau vài giờ đau đớn như vậy, thì tôi hoàn toàn ổn. Toàn bộ nỗi đau này đều dành cho các tội nhân. Ôi lạy Chúa, xin để cho lòng thương xót của Người hạ cố xuống chúng con (Nhật ký 999).

Sự hiểu biết của Nữ tu Faustina về ý nghĩa sâu xa của nỗi đau khổ, và khả năng của chị trong việc biến đổi nỗi đau khổ thành những hành động thương xót được xác nhận qua những chứng từ của các nữ tu khác: Khi chị Faustina bị bệnh nặng, Có lần, tôi hỏi chị có trải qua bất cứ nỗi đau nào không, thì chị trả lời: “Em cảm thấy cực kỳ đau đớn, như thể người nào đó đang lấy con dao mổ toang bèn trong người em”. Khi tôi ngạc nhiên rằng bất kể nỗi đau đớn, sao chị vẫn tỏ ra bình tĩnh và êm dịu, thì chị trả lời: “Em có những

mục tiêu khác cao cả hơn”. Một thời gian ngắn trước khi chị Faustina qua đời, khi nỗi đau đớn của chị gay gắt nhất, thì chị xin chích một mũi thuốc nào đó có thể làm giảm bớt nỗi đau, nhưng lúc suy nghĩ lại, thì chị lại bỏ ý định đó. Trong thời gian đau yếu, chị không bao giờ than phiền về những nỗi đau khổ của mình, nhưng khi các nữ tu bạn hỏi chị có chịu đựng nỗi đau lớn không, thì chị trả lời một cách tích cực rằng chị chịu đựng nỗi đau đớn vì Chúa Giêsu đầy thương xót. Và chính Đức Giêsu đã trấn an chị về hiệu quả nỗi đau khổ của chị: Hỡi con gái của Ta, những nỗi đau khổ của con trong đêm nay đã đạt được ân huệ thương xót cho rất nhiều linh hồn (Nhật ký 1549).

Nỗi đau khổ là một yếu tố trong đời sống con người, mà con người sợ hãi và hay tìm cách tránh né. Mặc dù đối với nhiều người, nỗi đau khổ là một lời

nguyên rửa, thì Nữ tu Faustina lại coi nỗi đau khổ



như một kho tàng. Chị biết cách làm sao để liên kết những nỗi đau khổ, cả lớn lẫn nhỏ, thành hành động thương xót, như chị viết trong Nhật ký của mình: Nỗi đau khổ là kho tàng lớn nhất trên trái đất (Nhật ký 342). Ôi lạy Chúa Giêsu, con xin cảm tạ Chúa vì những thập giá nhỏ hằng ngày, vì những nỗ lực của con đều bị phản đối, vì những thử thách gay go của đời sống cộng đoàn, vì cách giải thích sai về những ý định của con, vì tình trạng bị làm nhục trong tay những người khác, vì bị đối xử gắt gao, vì những nghi ngờ sai lầm, vì sức khỏe yếu kém và bị mất sức, vì sự từ bỏ mình, vì việc chết đi cho bản thân, vì thiếu được nhìn

nhận trong tất cả mọi sự, vì việc đảo lộn tất cả các kế hoạch của con. Lạy Chúa Giêsu, con xin cảm tạ Chúa vì những nỗi đau khổ nội tâm, vì tình trạng khô khan của tinh thần, vì những lỗi lầm, những nỗi sợ hãi và không chắc chắn, vì cảnh tối tăm và đêm tối dày đặc trong nội tâm, vì những chước cám dỗ và thử thách khác nhau, vì những dẫn vật rất khó diễn tả, đặc biệt vì những người mà sẽ không ai hiểu nổi, vì giờ chết với cuộc đấu tranh dữ dội và toàn bộ nỗi cay đắng của Chúa (Nhật ký 343).

Nữ tu Faustina đã khám phá được nghịch lý Phúc Âm của sự phát triển thiêng liêng, mà theo đó, sự sống lại phát sinh từ cái chết. Những mong ước sâu xa nhất của chị về tinh thần đã trở

thành hiện thực: Tôi biết rằng để trở thành thực phẩm, thì hạt lúa mì phải bị phá hủy và nghiền nát trong cối xay. Tương tự, tôi phải trở nên bị phá hủy, hầu trở nên hữu ích cho Giáo hội và các linh hồn (Nhật ký 641). Nữ tu Faustina sẵn sàng chấp nhận đau khổ và cái chết, và kết quả của điều này là những hành động tốt đẹp và anh hùng nhất của lòng thương xót trong tinh thần. Bằng cách rèn luyện lòng thương xót qua việc hiến tế nỗi đau khổ và hiến tế về tinh thần, chị đã không chỉ mang lại sự sống cho những người khác, mà còn đạt được tình yêu có thể là cao cả nhất, vì “Không có tình thương nào cao cả hơn tình thương của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu của mình” (Ga 15:13)

Lm. Giuse Trần Đình Long
Giáo Điểm Tin Mừng
Trong cơn bão số 4

**thơ cuối ngày*

Dấu Lòng Thương Xót

Trên vai thập giá cuộc đời
Con đi từng bước giữa đời đau thương
Thuở xưa Chúa đến pháp trường
Trên vai thập giá con đường khổ đau
Con mang thập giá thương đau
Chúa ban dấu chỉ “Ta lòng xót thương”
Vòng gai máu nước thân mình
Đổ ra cứu chuộc chúng sinh gian trần
Con ôm thập giá phong trần
Khổ đau tội lỗi bao lần phạm sai
Sương mù phủ lấp tương lai
Thiên đàng xa khuất hỏi ai được vào ?
Trên vai Chúa vác năm nào
Thập hình đau khổ máu đào tuôn rơi !
Giàu sang phù phiếm ăn chơi
Giận hờn căm ghét bao lời dối gian
Chúa ơi ! thập giá trần gian
Miếng cơm manh áo gian nan khổ sầu
Lọc lừa dối rách khổ đau
Thù hằn căm ghét giết nhau bằng lời
Chúa trên thập giá vang lời!
Con cần có Chúa hướng đời con đi
Đường ngay nẻo chính sinh thì
Vào Lòng Thương Xót thiên đàng phúc vinh !

Người giáo điểm